

Український ВІСНИК

Часопис Союзу Українців Румунії. Рік видання XXVIII. № 7-8 (квітень) 2021

**ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!**

Освячення пасни

**Шановні українці!
Шановні румуни!**

Щиро бажаю, щоб Світле свято Великодня застало вас здоровими у затишному родинному колі! Свято Воскресіння Господнього, одне з найважливіших свят християнства, яке відзначається в усіх куточках світу, є чудовою нагодою для зближення віруючих із Богом та з іншими людьми, зараз більше, ніж будь-коли.

На жаль, вже другий рік поспіль ми переживаємо складний період. Пандемія, спричинена підступним коронавірусом, може перешкодити нам засвідчити свою віру та відзначити це світле свято з близькими людьми, поважаючи традиції та звичаї, до яких ми звикли.

Але я твердо вірю, що свято Воскресіння Господнього означає набагато більше. Його може відзначити кожна людина у своїй душі за допомогою молитви та постійного діалогу з Господом Богом.

У такі моменти ми можемо продемонструвати істинну віру, піклуючись про себе, про свою сім'ю, про ближніх, дотримуючись християнського вчення і цінностей. І не востаннє, ми мусимо подолати всі щоденні турботи й наповнити свій розум та душу вірою і надією.

І цього року керівництво Союзу українців Румунії буде поруч з українцями Румунії та проведе цілу низку благодійних заходів для нужденних осіб, для шкіл та лікарень у постраждалих районах.

Треба вірити, що разом, дотримуючись усіх вказівок влади, якщо будемо поводитись відповідально та по-людськи, ми зможемо подолати цей важкий період і повернутися до нормального стану речей, коли матимемо змогу належним чином відсвяткувати такі надзвичайно важливі для християн події в оточенні близьких людей та в єднанні з Господом Богом.

Нехай величне свято Воскресіння нашого Господа Ісуса Христа наповнить ваші серця щирими та світлими почуттями, принесе мир у кожную оселю, здоров'я, родинний затишок та душевний спокій.

Христос воскрес! Воістину воскрес!

**Голова Союзу українців Румунії,
Депутат Микола-Мирослав Петрецький**

Вшанування Шевченка

Клуж

Клузька філія Союзу українців Румунії у партнерстві зі спеціалізацією «Українська мова та література» Кафедри слов'янських мов та літератур філологічного факультету Університету м. Клуж-Напока організувала 20 березня в онлайн-форматі культурно-наукову подію, присвячену 207-ій річниці від дня народження Тараса Григоровича Шевченка.

Захід включав презентацію двох доповідей: «Патріотичні мотиви в ліриці Тараса Шевченка» (доцент д-р Іван Гербіл) та «Образотворче мистецтво Шевченка в українському та загальнолюдському культурному контексті» (лектор д-р Міхаела Гербіл), згадування події, організованої в 2014 році з нагоди двох століть від народження Кобзаря української нації з перегляду записів Клузького телебачення TVR Cluj (відділ «Меншини»), а також читання віршів Тараса Шевченка – емоційний поетичний момент, який увінчав зустріч членів Клузької філії СУР.

Тулча

Тулчанська філія Союзу українців Румунії відзначила 207-у річницю народження українського поета Тараса Шевченка.

Культурний захід почався декламуванням віршів та виконанням пісень на слова великого поета. На шану пам'яті генія української поезії та апостола правди і свободи були покладені квіти до погруддя Тараса Шевченка в тулчанському Парку особистостей.

Захід продовжився круглим столом, в рамках якого учасники говорили про роль Тараса Шевченка в розвитку української літератури. На завершення знову пролунали українські пісні.

У заході взяли участь члени та симпатизанти сурівської організації міста Тулча.

Яси

Яська філія Союзу українців Румунії 28-29 березня відзначила 207-у річницю народження видатного українського поета і художника Тараса Григоровича Шевченка.

У приміщенні Яської філії була влаштована книжкова виставка творів Тараса Шевченка, а також видань, присвячених великому українському поету.

Учасники мали можливість ознайомитись із життям і творчістю Тараса Шевченка, переглянувши й рекламні матеріали (ролапи, плакати, фотографії тощо), а також послухати українські пісні на вірші Великого Кобзаря.

тування ігрового майданчика для дітей у присілку Коштій.

Наприкінці дискусій голова СУР представив екологічну акцію членів Молодіжної комісії СУР зі збору сміття у руслах річок, які протікають через населені пункти компактного проживання українців та заліснення на місцевому рівні.

Зустріч була складовою загального проекту депутата Миколи Мирослава Петрецького щодо проведення постійних консультацій з місцевими обранцями СУР та представниками місцевих органів влади в повітах та населених пунктах, в яких українці складають більшість, з метою пошуку найкращих рішень для розвитку та добробуту місцевих громад.

Конструктивні розмови з мерами с. Бистрий, Поляни та Рускова

1 квітня голова Союзу українців Румунії, депутат Микола Мирослав Петрецький провів низку дуже конструктивних зустрічей з мерами та місцевими радниками від Союзу українців Румунії в населених пунктах Бистрий, Поляни та Рускова Марамурського повіту, в яких більшість населення складають українці.

Таким чином, під час зустрічі з примаром с. Бистрий Василем Дучуком, яка пройшла у присутності двох місцевих радників СУР, Ірини Йордекяну та Олександра Мочернака, були обговорені різні питання, такі як прискорення реалізації інвестиційних проектів розвитку місцевої інфраструктури або будівництва спортивного майданчика на території школи у с. Красний, для здійснення якого мерія звернулася за підтримкою до СУР. Ще однією темою обговорення була можливість створення пункту перетину румунсько-українського державного кордону в долині річки Вішеу, що сприятиме посиленню транскордонного співробітництва на обох берегах Тиси. Мер села Бистрий попросив допомоги в залученні сімейного лікаря до роботи в громаді, в тому числі на парламентському рівні, шляхом розроблення законодавчих ініціатив, спрямованих на заохочення лікарів працевлаштовуватися в сільських регіонах. Також були обговорені

шляхи активізації співпраці між мерією села Бистрий та Союзом українців Румунії щодо організації та проведення конкретних культурних заходів.

Дискусії з примаром Полян Олексом Кіфою, в яких взяли участь і його заступник Йоан Холдіш та двоє місцевих обранців від СУР, Степан Кіфа та Сергій Стуляник, були зосереджені на таких питаннях, як: реалізація проекту водопостачання та водовідведення та роботи з укріплення берегів річки Квасниця для запобігання наслідкам повіней, а також на інших темах місцевого значення. Олекса Кіфа розповів про гостру потребу будівництва нового приміщення мерії, оскільки нинішнє приміщення не відповідає потребам села з 10 000 населенням. Також були обговорені проекти, які будуть здійснені у партнерстві з СУР. У Полянах до депутата підійшла група місцевих жителів, з якими він обговорив результати раніше докладених на парламентському рівні зусиль щодо вирішення конфлікту з місцевим лісовим господарством.

У Рускові примар Йоан Турксін та місцеві радники СУР Марія Мороз і Пінтя Марічук звернулися до парламентарія з проханням про допомогу щодо пришвидшення темпів реалізації низки інфраструктурних проектів. Так само, була обговорена можливість співпраці в реалізації культурних проектів, в тому числі в новому приміщенні Будинку культури, роботи з будівництва якого, вартістю майже 400 тис. євро, майже завершені. Із цієї нагоди голова СУР попросив Йоана Турксіна посприяти у вирішенні проблеми знайдення приміщення, необхідного для роботи місцевої організації Союзу українців Румунії.

Примар висловив свою готовність підтримати ініціативу молодіжної організації СУР щодо збору сміття у руслах річок, які протікають через населені пункти компактного проживання українців та заліснення на місцевому рівні.

Чергове засідання Ради Союзу українців Румунії в Тулчі

25 березня, в місті Тулчі відбулося чергове засідання Ради СУР.

Членами Ради були проаналізовані, між іншим, фінансово-бухгалтерська звітність, пояснювальні записки щодо обґрунтування планових витрат на послуги і товари філій та комісій СУР, інші організаційні питання.

Під час засідання члени Ради СУР мали зустріч з головою Асоціації сталого розвитку Дельти Дунаю Октавіаном Мотоком, який представив стадію реалізації проекту «Використання культурної ідентичності та спільної історії для розвитку туризму в прикордонному регіоні Нижній Дунай», проект, що проводиться Асоціацією сталого розвитку Дельти Дунаю у партнерстві з молодіжною організацією «Нове європейське покоління» в Ізмаїлі, (Україна) та селом Кілія Веке Тулчанського повіту.

Керівництво СУР висловило свою підтримку у реалізації цього проекту, загальною метою якого є відновлення культурної спадщини та спільної ідентичності румунів та українців у прикордонному регіоні Нижній Дунай для розвитку туризму. Проект сприятиме також покращенню відносин між українською громадою Румунії та румунською громадою України.

Після засідання члени Ради СУР провели зустріч з членами комітету Тулчанської філії СУР, членами сурівської організації міста Тулча та організації СУР в селі Кілія Веке. Були проаналізовані проблеми, з якими стикаються українські громади та можливі шляхи їх вирішення. Також були обговорені проекти, які Тулчанська філія планує здійснити у партнерстві з іншими філіями СУР.

Діалог між державною владою та громадянами є єдиним рішенням для належного функціонування сучасного суспільства. Влада зобов'язана створювати необхідні умови для того, щоб громадяни могли повідомляти про проблеми, з якими вони стикаються, а префектури залишаються основними ланками зв'язку між кабінетом міністрів та громадянами. У цьому сенсі місцеві офіси префектур в Арадському, Ботошанському, Марамуреському, Тіміському та Сучавському повітах користуються великою популярністю серед громадян, демонструючи свою ефективність, зокрема тим, що жителі різних районів мають змогу повідомляти про різні проблеми, з якими вони стикаються, не долаючи великі відстані до повітового центру. Тому депутат Микола Мирослав Петрецький попросив міністра внутрішніх справ Лучіана Боду повідомити про плани створення префектурних офісів в інших районах країни, враховуючи, що їх функціонування не вимагає великих витрат.

Усе більше людей у гірських районах скаржаться на те, що останнім часом ведмеді нападають на їхні домогосподарства, а основною причиною цих нападів є збільшення чисельності популяції бурого ведмедя. Слід підкреслити, що життя цих людей знаходиться під загрозою, адже щомісяця щонайменше один напад ведмедя на людину є смертельним. Нещодавно подібний випадок стався в селі Ремети Марамуреського повіту, де більшість населення складають українці. На щастя, постраждалий залишився живий, відбувшись лише пораненнями, та був доставлений до лікарні. З огляду на вищезазначене, представник української меншини в Палаті депутатів попросив міністра Барну Танцоша повідомити, які заходи Міністерство навколишнього середовища, водних ресурсів та лісів вживає для запобігання нападів ведмедів на людей.

Під час останньої робочої поїздки населеними пунктами Марамуреського повіту, в яких більшість складають етнічні українці, депутату було повідомлено про нетипову для реалій 2021 року ситуацію. А саме, до нього звернулися кілька жителів села Верхня Рівня у зв'язку з тим, що вулиця Каля Ферате в цьому населеному пункті вже більше 14 років не підключена до електричної мережі.

Таким чином, хоча про цю прикру ситуацію відомо ще з 2007 року, в даний час 15 домогосподарств не підключені до електромережі, хоча мають дозвіл на будівництво та відповідають усім нормам планування. Тому він попросив пояснень у міністра енергетики Вірджілія Данієля Попеску щодо причин такого стану справ у селі Верхня Рівня.

ПОЛІТИЧНІ ЗАЯВИ У ПАРЛАМЕНТІ

У середу, 17 березня, Микола Мирослав Петрецький виступив з політичною заявою з трибуни Палати депутатів, в якій підкреслив важливість реального та ефективного спілкування між парламентаріями, з одного боку, та урядом або його членами, з іншого. Дотепер депутат неодноразово наголошував з парламентської трибуни, що основним конституційним інструментом зв'язку між членами законодавчої та виконавчої гілок влади є депутатські запити та звернення. Цим самим він хотів привернути увагу міністерських чиновників, уповноважених надавати відповіді на депутатські запити чи звернення, переглянути своє ставлення до аналізу питань, порушених парламентаріями, особливо в цей складний для всіх нас період пандемії COVID-19.

Хоча останнім часом чимало парламентаріїв скаржилися на зміст офіційних відповідей, надісланих депутатам та сенаторам, отримані тексти дедалі свідчать про недбале та поверхове ставлення, — зазначив Микола Мирослав Петрецький. Це неповажне ставлення до відносин між Парламентом та Урядом з боку деяких посадовців, уповноважених надавати відповіді, свідчить і про безвідповідальне ставлення до проблем, порушених у зверненнях громадян, вважає представник українців у Палаті депутатів Румунії.

У політичній заяві, виголошеній у середу, 24 березня, Микола Мирослав Петрецький наголосив на необхідності пошуку реальних рішень для підвищення

3 діяльності депутата

МИКОЛИ МИРОСЛАВА ПЕТРЕЦЬКОГО

ефективності навчально-виховного процесу дітей та створення ефективних механізмів підвищення кваліфікації вчителів. Депутат зазначив, що освіта — це майбутнє будь-якого процвітаючого суспільства, тому вважає, що ми повинні використовувати всі правові та моральні засоби, щоб цей процес проходив в найкращих можливих умовах. На жаль, часто на прогрес освіти, чи його відсутність, впливає політичний клас, який не хоче обговорювати та усувати недоліки освіти.

Щоб досягти успіху в цьому напрямку, ми повинні забути про популізм чи політичні інтереси та організувати збалансовані дебати за участі спеціалістів і обов'язково провести об'єктивний аналіз навчального процесу впродовж останнього пандемічного року, — підкреслив представник українців в Парламенті Румунії. Пан Петрецький додав, що якщо спроби вирішення проблем класної форми навчання були, позакласними заходами, на жаль, було повністю знехтувано, що призводить до погіршення якості освіти та може мати значні негативні наслідки в середньо- та довгостроковій перспективі. «Я переконаний, що за допомогою врівноважених та відвертих дебатів усі сторони, безпосередньо залучені до навчального процесу, зможуть окреслити набагато чіткіше візію, завдяки якій ми зможемо сподіватися на успішну освіту, орієнтовану на учнів, студентів, вчителів і викладачів, адаптовану до реалій та потреб Румунії», — заявив Микола Мирослав Петрецький.

З нагоди Всесвітнього дня здоров'я, який відзначається щорічно 7 квітня, у політичній заяві, виголошеній з трибуни Парламенту Румунії, депутат Микола Мирослав Петрецький застеріг щодо нерівності у доступі до первинної медичної допомоги, тим більше, що тема, запропонована в 2021 році Всесвітньою організацією охорони здоров'я до цього дня є «Побудова більш справедливого та здорового світу».

Згідно з дослідженнями, проведеними у 2020 році, приблизно в 300 селах Румунії немає сімейного лікаря. Конкретні приклади ми знаходимо в населених пунктах дельти Дунаю, а також селах Мармуреського повіту, як, наприклад, Бистрий, де вже багато років місцеві жителі не мають доступу до первинної медичної допомоги і змушені долати десятки кілометрів, аби отримати кваліфіковану допомогу лікаря, хоча мерії мають необхідні приміщення для відкриття медичних кабінетів, забезпечення службовим житлом, а також всім необхідним для повноцінної та продуктивної роботи сімейного лікаря.

Короткостроковим рішенням для сільських населених пунктів може бути створення цілодобових пунктів екстренної медичної допомоги, але навіть і для цього бракує сімейних лікарів. Також спеціальні змішані комісії при Повітових будинках медичного страхування мають оновити списки сімейних лікарів у сільській місцевості й встановити мінімальну кількість пацієнтів на облік сімейних лікарів у сільській місцевості, відповідно до реальних можливостей регіонів, аби не було населених пунктів без сімейного лікаря.

«Я твердо переконаний, що лише завдяки активним діям ми зможемо зменшити існуючі нерівності, забезпечивши необхідні умови для доступу всіх громадян до первинної медичної допомоги, незалежно від населеного пункту, в якому вони проживають», — заявив Микола Мирослав Петрецький.

Своє бажання отримати конкретні відповіді на депутатські запити чи звернення, депутат озвучив у середу і в Міністерстві освіти та досліджень (МОД), де мав робочу зустріч з державним секретарем Каллошом Жолтаном. Під час розмови він представив проблеми, з якими стикається освіта українською мовою, із наголосом на ситуації ліцею імені Тараса Шевченка в м. Сігету-Мармацей, єдиного в Румунії навчального закладу, в якому навчання ведеться виключно українською мовою, а також озвучив необхідність продовження проведення національної наради працівників українського шкільництва Румунії. Крім цього були обговорені кілька проєктів, які можуть бути реалізовані Союзом українців Румунії у співпраці з МОД.

У суботу, 3 квітня, у м. Сігету Мармацей, голова Союзу українців Румунії й депутат Микола Мирослав Петрецький провів зустріч з вікарієм Українського греко-католицького вікаріату Румунії Василем Колопельником, аби разом проаналізувати подальшу співпрацю між Союзом українців Румунії та Вікаріатом. Були розглянуті поточні аспекти двостороннього співробітництва з наголосом на продовженні традиційної співпраці упродовж 2021 року. З цієї нагоди голова СУР знову наголосив на ролі та важливості Церкви у збереженні культурної, духовної та мовної самобутності українців та підтвердив готовність підтримати Вікаріат у своїй соціокультурній та соціо-благодійній діяльності. Депутат Микола Мирослав Петрецький та вікарій отець Василь Колопельник домовились про спільне проведення різних соціально-культурних акцій у приміщеннях організацій або філій СУР, а члени Союзу візьмуть участь у волонтерських проєктах Українського греко-католицького вікаріату в Румунії. Крім цього була обговорена можливість залучення Союзу українців Румунії до організації престольних свят церков, підпорядкованих Українському греко-католицькому вікаріату. Особлива увага була приділена освіті рідною мовою українських дітей, а за результатом зустрічі було домовлено про проведення у партнерстві літніх таборів для учнів, які навчаються українською мовою, коли це дозволить епідеміологічна ситуація. Микола Мирослав Петрецький також представив екологічну акцію членів Молодіжної комісії СУР зі збору сміття у руслах річок, які протікають через населені пункти компактного проживання українців та заліснення на місцевому рівні, а вікарій Василь Колопельник висловив свою повну підтримку подібним ініціативам.

У вівторок, 13 квітня 2021 року, Микола Мирослав Петрецький провів робочу зустріч у Міністерстві охорони здоров'я з державним секретарем, доктором Вассом Левенте. Зустріч відбулася після політичної заяви, виголошеної раніше в Парламенті, в якій він застеріг щодо нерівності у доступі до первинної медичної допомоги, особливо в умовах пандемії. Було проаналізовано проблему в цілому, а також пунктуально, із наголосом на ситуації, в населених пунктах в яких більшість населення складають українці у повітах Марамуреш, Сучава, Тіміш, Сату-Маре, Тулча, Караш-Северін та Ботошани. Враховуючи складність цього питання, вони обговорили заходи та рішення, які можна вжити в коротко- та середньостроковій перспективі, щоб усі сільські жителі мали доступ до сімейної медицини. Сюди входять і пропозиції, які озвучені напередодні у парламенті щодо створення цілодобових пунктів екстренної медичної допомоги або оновлення списків сімейних лікарів у сільській місцевості й встановити мінімальну кількість пацієнтів на облік сімейних лікарів у сільській місцевості, відповідно до реальних можливостей регіонів, аби не було населених пунктів без сімейного лікаря. У той же час Микола Мирослав Петрецький та Васс Левенте зійшлись на необхідності підвищення якості та ефективності медичних послуг шляхом безпосереднього залучення місцевих та повітових органів державного управління. Вони також домовились продовжити діалог і спільний пошук найкращих рішень для захисту здоров'я всього населення, незалежно від місця постійного проживання.

Пасхальні привітання

Христос Воскрес!

Шановні друзі,

У ці святкові дні Світовий Конгрес Українців щиро вітає всіх українців і друзів України у всьому світі зі світлим святом Воскресіння Христового.

Єднаймося в молитві за здоров'я й безпеку наших близьких та за справедливий мир і добробут в Україні. Згадаймо в молитві відважних захисників Батьківщини на передовій, духовенство, громадських провідників та добровольців, державних службовців та особливо медиків, які віддано стоять на захисті нашого здоров'я під час пандемії.

У часи нових викликів Світовий Конгрес Українців єднає наші світові громади в допомозі тим, хто цього потребує, продовжує підтримувати Україну та надалі розбудовує міжнародну підтримку українського народу в боротьбі з російською агресією.

Незабаром тридцять років відновлення незалежності України. Пам'ятаймо, де б ми не жили, пишаємося що ми один український народ, який продовжує підтримувати один одного. Світовий Конгрес Українців бажає Вам і Вашим близьким радісного та світлого Великодня!

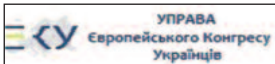
Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

щиро вітає всіх українців світу зі світлим святом Христового Воскресіння! Великдень - символ перемоги добра!

Нехай Великодні дзвони, сповіщаючи про Христове Воскресіння, наповнять Ваші серця радістю, а душі - вірою у те, що складні часи минуть, всі труднощі будуть подолані! Скоро ми зберемося з рідними та близькими на спільні святкування - в наших українських церквах, громаді та домівках. Віримо, що Україна переможе у боротьбі з російською агресією та стане процвітаючою державою з міцною економікою, розвиненою демократією, гідним суспільством та сильними державними інституціями! Організоване українське жіноцтво в діаспорі, об'єднане навколо СФУЖО, щиро цього бажає і невтомно працює для досягнення нашої спільної мети. Сердечно дякуємо усім друзям, партнерам та прихильникам за підтримку та співпрацю! Бажаємо Вам і Вашим родинам міцного здоров'я, миру, злагоди та радості! Україні та українському народові - миру, вірних друзів та доброї долі. Нехай Господь дарує вам любов, радість, мир та злагоду на многі літа.

Шановні друзі, колеги!

Прийміть найщиріші вітання
зі
Світлим Христовим Воскресінням,
з Пасхою Христовою!

Великодні привітання

Із найбільшим і найвеличнішим для всіх християн у світі днем - Христового Воскресіння - Громадська організація «Україна-2050» щиро вітає Ієрархів і духовенство Українських Церков, Президента, Голову Верховної Ради, Прем'єр-міністра та Збройні Сили України, медичних працівників та усіх, які святкують Великдень.

Вітаємо також усіх членів Почесної ради і Ради директорів Громадської організації «Україна-2050» та її Виконавчого директора, волонтерів, жертводавців та членів, а також всіх учасників нашої Постійної міжнародної місії медіа-моніторингу щодо дезінформації відносно України та української діаспори.

Воскресіння Ісуса Христа є святом величавої перемоги добра над злом, життя над смертю та світла над пільмою. Нехай ця істина принесе всім надію на краще майбутнє, а особливо страждаючим в окупованих територіях на сході України та в Криму.

У цей Великодній час Громадська організація «Україна-2050» закликає всіх прославляти Сина Божого та молитися за подолання пандемії коронавірусу, за мир у світі та за всіх, які тепер захищають територіальну цілісність України.

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

ЕВГЕН ЧОЛІЙ

Президент Громадської організації
«Україна-2050»
Президент Світового Конгресу
Українців (2008-2018 рр.)

З Воскресінням Христовим, з Пасхою Христовою!

Надто довго тривають страсні дні в Україні, але Сила і Неминучість Христового Воскресіння стверджують, що свята Паска зміцнить наш дух, додасть сили подолати хвороби і ми приєднаємося до світлого празника із вірою в Перемогу.

Тому хай радість увійде в наші домівки, офіси, в наші серця!

Хай традиція співу «Христос Воскрес!», великодніх дзвонів і гагілка, традиція освячення паски і яйця не вгасають!

Хай порозуміння і любов будуть поміж нас у ці святкові дні - і залишаються надовго.

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

ІРИНА КЛЮЧКОВСЬКА

від імені команди
Міжнародного інституту
освіти, культури та зв'язків з
діаспорою

Голові Союзу українців Румунії
Миколи-Мирославу
ПЕТРЕЦЬКОМУ

Шановний пане Голово!

Сердечно вітаю Вас із великим і світлим святом Воскресіння Христового!

Нехай Христове Воскресіння об'єднає нас вірою в торжество справедливості, любові і милосердя, дарує нам силу перемагати випробування сьогодення, принесе мир, спокій і злагоду, надихає на добрі і праведні справи.

Божої благодаті Вам, Світлої Великодньої радості та здійснення найзаповітніших мрій!
З повагою

Голова обласної

державної адміністрації
АНДРІЙ БОЙЧУК

Конгрес Українців Канади

ОЛЕКСАНДРА ЧУЖИЙ (Chuczij)
Голова Конгресу Українців Канади

Дорогі колеги!

Найщиріші вітання зі світлим Святом Христового Воскресіння Вам, Вашим родинам та українським громадам Ваших країн - тим, які відзначають Великдень за новим стилем! Бажаю міцного здоров'я, радості, любові, злагоди в родинах та громадах. Божого благословення на всі Ваші справи.
З повагою,

ВІРА КОНИК,
Віцепрезидентка
Світового Конгресу Українців у Східній Європі
Голова Конгресу Українців Естонії

Чому і на кого дивиться суворо Шевченко...

«Я подивив, що Шевченкова муза роздирала заслону народного життя. І страшно, й солодко, й бляче, й захоплююче було заглянути туди!!!»

Поезія завжди йде наперед, завжди рішається на сміливе діло: її слідами йде історія, наука та практична праця...

Світлий зір, міцні нерви треба мати, щоб не осліпнути або не впасти без почування від наглого світла ПРАВДИ...

Тарасова муза прорвала якусь таємничу заграду, вже кілька віків замкнену багатьма замками, припечатану багатьма печатями, засипану землею, навмисне покривавши та засіявши, щоб сховати для потомства навіть місце де знаходиться підземна порожнеча: Тарасова муза сміливо увійшла в ту порожнечу з своїм негасимим світильником і відкрила за собою шлях і соняшним промінням, і свіжому повітрю, і людській цікавості...

І не погасить її світильника ніякий історичний або моральний вугляний kwas; цей же світильник горить негасимим огнем - огнем Прометей!»

(М. Костомаров)

Пишуться оці рядки сьогодні, у першу неділю місяця квітня, коли християни католицького віросповідання святкують Великий День Христового Воскресіння. Православні християни святкуватимуть той же самий Великий День Христового Воскресіння рівно через чотири тижні. Отже, відносно Правди – бо за Правду сказану прямою було розп'ято Ісуса Христа – християнський світ не ставиться одноставно до дати її воскресіння, бо напевно глибокий їхній розсуд підказує, що найкраще б було якщо Правда воскресала б постійно!...

*

Вище зацитовані слова видатного українського історика, культурного та громадського діяча М. Костомарова роз'яснюють і свідчать одночасно про неймовірний «удар» Шевченкового слова Правди не тільки по огидно принизливим ставленні царської пропаганди як до українського (прискіпливо названого малороським!) народу, так і до будь-якої форми культури цього, але й по взагалі лімітативним опікуванням тодішньої української інтелігенції тільки зберігати/оспікувати/, оплакувати козацьке героїчне минуле. Шевченкова муза воскресає світло Правди, той новий животворчий промінь вічного прагнення людини до волі шляхом боротьби проти будь-якого способу гноблення.

Своїм «дружнім посланієм» **І мертвим, і живим, і ненародженим землякам...** Праведний Батько рідної України дає правдиве розуміння нації: Тільки у єднанні й в боротьбі за свободу – минулого, теперішнього та budouчого поколінь – «оживе добра слава./ Слава України!» Минувшина дарує великий приклад гідності, хоробрості та волелюбності українського роду/народу, а Шевченко запевняє переконливо, що такі чесноти при-таманні його побратимам, але їх потрібно негайно розбудити, бо вони надто приспані й надто вже довгий час...

У Петербурзький період навчання він від-

криває сильну діаспору української інтелігенції, зовсім не гіршу за будь-яку іншу, а навпаки... Наведемо, хоча б у виді курйозності, такий приклад: український поет Нестор Кукольник змагався на літературному поприщі з О. Пушкіним і навіть перевищував цього у популярності! Шевченко відкриває у цьому середовищі свій інстинкт благородного роду, з якого походить, а його «Кобзар» саме це продемонструє як чужим, так і своїм.

У своїх творах він не плаче на канві минулого, ні сучасного йому, не оплакує гноблення народу, бо так чинять всі поневолювачі, не оплакує покриток, скоріше співчуває при-крій долі малого безбаченка, він тільки обурюється тим, що народ так підупав душевно і духовно, морально і суспільно, що постійно дає себе одурити і пригнобити, а найсуворіше засуджує перекинчиків, зрадників, жалюгідних лакеїв у «царській лівреї».

Шевченко не відносився ворожо до російського народу, а тільки до тодішнього імперського устрою, якого вважав неправдивим, безжалісним, ворожим навіть у відносинах до України принаймні! Він пізнав безпосередньо способи діяння отого безбожного механізму домінації людини людиною, пізнав і драматично відчув отой величезний тягар пірамідальних суспільних шарів – нікчемних слуг його величності – на плечах народу і народів!...

Хоч прикро, але хочеться допустити, що дорога заслання українського Пророка була черговим «призначенням з ласки Верховного Розсуду», пізнати Правду переходом крізь пекло того устрою і довести до відома світу всі його гнилизни. Інакше він був би пізнав тільки частину Правди, оту Петербурзьку...

Під час засланських поневірянь Шевченко переконується гірко й солодко у іншій прадавній істині: Існують і люди, і нелюди на землі! Своєю чистою душею і щирим серцем він викликав справжню дружбу незлічених

осіб різних суспільних категорій: від його благодійників чи впливових особистостей тодішньої аристократії до царських чиновників чи офіцерів або навіть до рядових солдатів військових кріпостей, де перебував цілих десять років. Його харизма викликати дружбу подіяла напрочуд впливово. Суд запропонував заслання поета строком на 25 років, але справжні друзі покіпнувались нелегко, проте результативно, і зуміли скоротити вирок та добути визволення після десяти років. Якщо прочитати сьогодні про обставини визволення Шевченка, то в черговий раз так ясно видніє біблійна істина: Всевишній діє на людину людиною! У баченні Верховної Мудрості Шевченко повинен ще був завершити Кобзар пророчими «посланнями» до свого народу.

Поезію, написану в короткому періоді після повернення із заслання, значна частина дослідників називають **передсмертною філософічною лірикою**. Прометейським огнем свого творчого слова Правди Шевченко обрав страждальну Христову дорогу, щоб просвітити і таким чином забезпечити визволення свого роду. Сугестивно це виражено глибоким Шевченкознавцем Є. Маланюком у формі божественної напруги Праведного поета **Оживити гоголівські мертві душі української шляхти та розкрити очі ошуканій кріпацькій масі, себто сполучити і оживити спаралізовані складники нації, вдихнути історичне життя в завмерлий національний організм**.

Великий Кобзар України напевно вже бачив свою перемогу над неправдою і бачив Славу України! Непевний, мабуть, був у тому чи тоді бачили це ті, котрим на сторожі поставив своє слово Правди, і з ледь прихованою зажурливістю вознісся до світу Праведних.

Ось чому і на кого дивиться так суворо батько Тарас! На них і на ...

Євсебій ФРАСИНЮК

Вербна неділя: цікаві факти, звичаї, прикмети

Вербна неділя – свято, яке цього року припадає на 25 квітня. Тиждень до Великодня, що називають Страсним, розпочинається саме цим святковим днем. У Вербну неділю існують свої цікаві звичаї та обряди, які походять із давнини.

У багатьох країнах світу Вербну неділю називають Пальновою. Гілками цієї рослини встеляли дорогу та вітали Ісуса Христа під час в'їзду в Єрусалим. Пальма є символом чистоти і непогрішності. Проте, на слов'янських територіях пальми не ростуть, а весна настає з цвітіння верб. Тому й пальмові гілки люди замінили вербовими.

Колись, віряни обов'язково рано-вранці йшли до церкви, щоб посвятити вербу. Від малого до великого, всі тягнули догори руки з вербами, коли священник кропив їх свяченою водою.

«Не я б'ю, верба б'є, від нині за тиждень – Великдень!» – саме такі слова лунають в цей день звідусіль. Галузками верби люди легко б'ють одне одного і бажають бути такими ж здоровими, як і те дерево, що першим розцвітає бруньками.

Уже прийнято, що перед вербною неділею прибирають домівку. Це не просто при-

бирання перед святами, але й давній звичай. Вважалося, що освячену вербу можна приносити тільки в чистий будинок. Така повага до верби у наших предків походить ще

з далеких дохристиянських часів, коли з першими «котиками», що розпустилися, слов'яни зустрічали прихід весни.

Згідно з віруваннями, свячену вербу ні в якому разі не можна викидати чи топтати ногами. Це вважають великим гріхом. Вербові гілочки зберігають цілий рік, до наступного свята. Навіть якщо верба осипаєть-

ся, її варто зібрати та відкласти до наступної весни. Торішню вербу треба принести до церкви у Великий четвер.

У народі існують багато повір'їв, які пов'язані з Вербною неділею. Вважають, що освячена верба охороняє житло від злих духів, береже добробут. Весною за допомогою верби виганяли корову на пасовище, зупиняли сильний град, викидаючи на вулицю кілька гілок. Якщо прутики пускали коріння, їх висаджували біля криниці, щоб верба очищала воду.

Використовували вербові «котики» і для лікування багатьох хвороб. Немовлят купали у відварі з верби, щоб вони росли здоровими. А дорослі, наприклад, з'їдали вербові бруньки, щоб не боліло горло. Більше того, бруньки цього дерева допомагали вирішити проблеми з безсонням, важливі справи та навіть любовні проблеми. Звичайно, більшість цих звичаїв залишились в минулому, проте є й такі, що популярні серед народу сьогодні.

Як і в будь-які святкові дні, у Вербну неділю не можна працювати. Тому, варто заздалегідь прибрати домівку та приготувати їжу, яка, між іншим, має бути пісною. Цікаво, що існувало повір'я, що у цей день навіть не можна розчісувати волосся.

Сьогодні, для більшості українців, верба є символом життя, наближення одного з найбільших християнських свят – Великодня.

Весна красна – пора віри й надії

Весна йде назустріч нам. Всією душею відчуваємо її прихід. Після довгого сну природа оживає. Чути подих нового життя. Його сповіщають перелітні птахи, які повернулись додому до своїх гнізд. З-під сухого осіннього листя сходять різні квіти: підсніжники, проліски, пахучі фіалки і т.д. Найбільше мене дивує підсніжник – перша квітка весни, квітка-чудо. З одного боку така ламка і тендітна, а з другого це сила природи. Ця диво-квітка володіє якоюсь незрозумілою, таємною силою. Подумаємо, скільки приходиться їй терпіти, головню в останній час, відколи зими стали дуже капризними. Буває, надворі не дуже холодно і вона сходить скоро після Різдвяних свят. Та лиш покаже голівку, а погода міняється.

Приходить мороз, холодні вітри, дощ з снігом, сніг. А вона терпить, жде і завжди піднімає переможно голівку. Погляньте уважно на неї! Така маленька квіточка, а такий борець. Чи не варта б нам брати із неї приклад, як Роберт Брюс із павука? Як така тендітна, ламка квіточка стільки бореться за своє коротке існування, а ми, люди, не можемо? Не варто?

Приглядаюсь уважно до неї. Тиха, смиренна, завжди з голівкою додолу, до землі, не до неба. У глибокій задумі вона певно дякує неньці-землі, що породила її. А може, вона застигла у глибокій молитві, може, просить Всевишнього благословення та прощення за гріхи наші. А три її пахучі білі пелюстки, немов три перші пальці складені для молитви, засвідчують віру в Єдиносущну і нероздільну Троицю (Бог Отець, Бог Син, Бог Дух).

Диво-квітко, як я люблю тебе! Твоя поява, твій запах, приносять стільки радості у душі моїй. Ти сповіщаєш прихід весни, пори року, яка, на відміну від тих інших, має щось особливе, що проникає прямо у душу, приносить віру і надію. Весна – це пора надії. А надія потрібна нам усім, головню у цей час пандемії, для того, щоб відігнати страх та невпевненість, пов'язаних із нею.

Разом із весною настає одне з

найбільших християнських свят – Воскресіння Христове (Пасха, Великдень). Традиційно християни зустрічають це свято разом зі своїми родинами, з чистим серцем і глибокою надією на краще. Надіємось, що, може, цього року (другий рік пандемії) Воскресіння Господнє допоможе нам звільнитися від усього зла, страху, горя, які випали на нашу долю.

Хай Великдень принесе всім людям миру, любові, взаємопорозуміння, злагоди, додасть сил перебороти ці труднощі й не втрачати надії.

Надіємось на краще, бо все, що має початок, має і кінець.

Від щирого серця бажаю всім багато здоров'я, щасливих і радісних Пасхальних свят! Христос воскрес!

*Радість з неба ся являє,
Пасха красна днесь витає,
Радуйтеся щиро нині,
Бог дав щастя всій родині,
Бог дав радість нам з небес:
Христос воскрес! (2)*

*Земленька зі сну збудилась,
В траві, квіти замайлась,
Звір і птичка веселиться,
Миром Божим світ краситься.
Люди! Мир дав Бог з небес:
Христос воскрес! (2)*

*Радуйтеся, Божі люди,
Хай між вами гнів не буде,
Хай цвіте любов все Божа,
Чиста, мила, як квіт-рожа,
Бо любов прийшла з небес:
Христос воскрес! (2)*

Проф. пенсіонер Марія Н. ФРАСЕНЮК
фото авторки

Під час пасхального періоду, від Воскресіння Христового до Вознесіння, ми, українці, вітаємо один одного:

ПАСХАЛЬНЕ ПРИВІТАННЯ

обіймімо, промовмо браття», а це означає любім один одного, любім ближнього нашого, тому що Хри-

«Христос Воскрес!» «Воістину Воскрес!» Ці слова не є простим привітанням, вони є свідченням великої правди, яку християни по всьому світі визнають вже понад 2000 років. Остання пісня пасхального Канону навчає нас як маємо святкувати Великдень і що ми повинні виконувати, щоб дійсно можна вимовляти: «Христос Воскрес!»: «Воскресіння день, і просвітёмось торжеством, і один одного обіймімо! Промовмо: браття, і тим, що ненавидять нас, простім все заради воскресіння і так взиваймо: Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що у гробах, життя дарував.» Отож першою умовою – просвітёмось торжеством. Торжество є свято Воскресіння, найбільше християнське свято, тому що через Воскресіння Христове всі ми можемо надіятися на власне воскресіння. Святий євангеліст Матей стверджує, що тоді, коли Ісус вийшов з гробу, сторож припав до землі, він не зміг дивитись на світло Воскресіння. Христос є Світлом для світу. Святий Іван Золотоустий у своєму пасхальному слові запрошує всіх християн до радості Воскресіння, яка передається Світлом, що засіяло із гробу. Іншою умовою «Один одного

тос так нас любив, що прийняв страсти та смерть за всіх нас. Любов це жертва! Третя умова: «І тим, що ненавидять нас, простім все заради воскресіння, і так взиваймо: Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував.» Простити нашим винуватцям дуже важко. Дуже мала кількість віруючих виконують це повчання Ісуса, а саме простити інших. Ми шукаємо оправдуватись, пробуємо уникати наших ворогів, а лише не простити їх. «Христос закликає прощати наших ворогів, так як Він нас простив і далі прощає. Отож, просвітёмось торжеством, один одного обіймімо, дивлячись на ближнього як на брата, простім усі провини нашим ворогам, і лише потім із щирим серцем та душевним спокоєм можемо привітати один одного: «Христос Воскрес!» «Воістину Воскрес!» Ми повинні поважати вищезгадані повчання, щоб свято Воскресіння не було лише нагодою відпочинку та гостини, а було дійсно святом світла та надії на власне Воскресіння та вічне життя з Богом.

Отець Іван ЮРЧА

ПРО ПІСТ

Хоча у Новому Завіті Спаситель говорить більше про те як не треба постити, у Старому Завіті знаходимо фрагменти, в яких Господь говорить через пророків детальніше про піст. Так, наприклад, у Книзі Пророка Ісаї, в 58 розділі, знаходимо список того що не треба чинити й інший про те що годиться сповнювати у пості. Так як і нині, і тоді були вірники, які думали, що піст не має ніякий сенс: «Нащо ми постимо, коли Ти не бачиш, мучимо душу свою, ти ж не знаєш того?» (58,3). Але відповідь Господа показує їх піст з іншої перспективи: «Отак – у день посту свого ви чинити волю свою і всіх ваших робітників тисните! Тож на сварку і заколот постите ви та щоб кулаком бити лютістю розпалені... Тепер ви не постите так, щоб ваш голос почутий був на висоті! Хіба ж оце піст, що Я вибрав його – той день, коли людина упокорює душу свою?» (58, 3-5). В слідуєтих стишках Господь дає приклади милостині, допомоги тим у різних потребах, пов'язуючи це до посту, але найголовніше нагадує стримуватися від насильства, фізичного і словесного.

І так само, як за старозавітних часів, так і нині многі, вірні або невірні, кажуть, що це можеш сповнити і без тілесного посту, без стримування від їжі, бо що має те, що їмо із нашою поведінкою?

Правда, піст не є для всіх, бо є і такі люди, які не можуть постити, бо слабі або хворі (хоча може більше постять вони, як здорові люди). Але для тих, хто може постити, кому здоров'я дозволяє, піст тілесний має дуже велику значність – контролювати пожадливість; і це зміцнює наше самовладання, навчає нас володіти нашим життям. Бо коли в пості наміряємось здержуватися від скоромної їжі, бо хочемо доказати вперше самі собі, що можемо пережити і без того, але найголовніше тому, що хочемо доказати, головню самі собі, що «не тільки хлібом буде людина жити, але кожним словом, що походить із уст Божих». І це стримування допомагає нам не тільки у духовному житті, але взагалі зміцнює нашу волю, і це не має як не бути добре.

Може, тому і пише Ап. Петро, що пожадливості, яких ми не можемо контролювати, але перед якими ми є слабкі, і вони нами керують, ці пожадливості перепони у духовному

житті: «Благаю вас, любі, як прихоськів і подорожніх, щоб ви здержувалися від тілесних пожадливостей, що воюють проти душі» (1 Пет. 2,11). А контролюючи наші пожадливості, ми наближаємось до Бога.

Це не означає, що тих, які бажають щиро постити, ненавидимо і караємо наше тіло, так як робили різні секти, які думали, що все матеріальне є від диявола. Тому навіть Ап. Павло каже, що стараючись годувати душу, не треба забувати про тіло, але давати йому тільки те, що є потрібне: «зодягніться Господом Ісусом Христом, а догодження тілу не обертайте на пожадливість!» (Рим. 13,14).

Піст не є для тих, які бояться залишити на короткий час комфорт, які, може, лінєві чинити один ступінь наперед, видіти, що є можливо поправляти, поліпшувати свою душу, своє життя взагалі. Піст нас провокує зміцнювати нашу волю; провокує нас також бути креативними, коли чинимо їсти, бо многі боїмось що вмеремо з голоду, тому цей період є і старання, нелегке, але можливе.

Піст також нас провокує пізнавати самих себе в смиренності, через молитву, через медитацію, залишаючи інтернет, телевізор, щоб прожити більше часу для себе, для Господа, разом з нашими родинами.

Але це не означає, що треба ждатися на тихий період посту. Бо якраз тоді, коли ми стараємось збутися спокус, тоді видимо, який вплив вони мають на нас, але тільки так можемо доказати, що маємо силу їх перейти. Коли стараємось більше молитися, видимо якраз те, чому не маємо часу для молитви, що нам займає цілий час. Якраз тоді, коли стараємось стримувати наш язик, видимо чому не можемо це чинити взагалі, через лютість, яка панує файно в нашій душі, бо коли хтось тебе провокує, мусиш відказати, не залишитись довжним. Точно тоді, коли хочемо жити мирно з ближніми, появляються поодні, які нас провокують; і тільки так можемо видіти нашу відповідь – чи є за Господніми заповідями, чи ні.

Так що піст є і випробуванням, якого вибираємо добровільно, яке доказує, які ми дійсно є. Але є випробування, яке переходимо не для Бога, не для ближніх, а самі для себе: «Якщо ви постили, чи то ви постили для Мене?» (Зах. 7,5).

Отець Маріус М. ЛАУРУК

Великодній кошик — символ відродження-Воскресіння...

**Весна іде, красу несе,
А в тій красі радіє все!**

(Українська народна пісня)

Уважати релігію, яко постійним залученням людини до гармонійного функціонування складників всесвіту — означає відкрити й усвідомити власну роль, призначену тобі у певному часі й просторі. Вважати віросповідання, в якому виховує тебе родина, як способом твого залучення до гармонійного функціонування людського світу — означає відкрити й усвідомити Правду і Порядок Верховної Мудрості, що забезпечують твоє існування як суспільного складника великої Природи.

Святе Письмо, на якому ґрунтується християнська релігія обох віросповідань, ставить у підлоб'язок сотворення світу, включно і людини, Порядок і Правду. Першолюдіні вказано її роль в координатах цієї Правди і Порядку Верховної Мудрості дозволенням пізнати добро і зло, тобто Всевишній вважав, що пізнати і Правду, і неправду, Порядок і непорядок, а одночасно мати і силу вибору, дасть можливість людині залучитись до затримання цього Космосу (Всесвітнього Порядку) на користь її існування.

Тому що людина має обмежену силу пізнання з причини виміру часу, тому і часто переплутує, свідомо чи несвідомо, Правду з неправдою, Порядок з непорядком. Звідси і всі її поневіряння... Але на допомогу людині Верховна Мудрість призначає час від часу людей-мудреців. Надамо приклад одного із них — грецького стоїка Зенона Кітійського, який з цього приводу сказав: Мета людини — жити у злагоді з природою, а це те ж саме що жити доброчесно. Досягає стану Мудреця тільки людина, здатна злитися з Логосом, тобто стати носієм Божественного (Правди і Порядку)!

*

Обожнюючи видимі і невидимі сили Природи, людина постійно пізнавала таїни їхніх діянь та впливів на свій життєвий прохід. Пізнаючи, почала і довірятись їм, і підпорядковувати своє життя-буття їхнім законам способом певних вірувань.

Одне із таких вірувань наших пра-предків було те, що після смерті людина продовжує своє існування у підземному просторі й таким чином може вплинути на родючість землі, якщо вшанувати їх та жертвовно улещити. Спостерігаючи, що природа в їхньому ареалі життя оживає-воскресає навесні, головню після весняного рівнодення, коли тепло перемагає холод, світло — темряву, не важко було їй зрозуміти, що жива природа перемагає замирання відродженням і повірити що Бог-Сонце воскресає поборюючи смерть, а саме у часі, коли день стає великим, тобто більшим за ніч.

І так, вважають дослідники, появилось одне із науочистіших свят нашого роду/народу — Великдень — тому сім тисяч років, твердять вони. Як і Різдво, це свято має за підґрунтя сонячний характер, а саме, відноситься до чотирьох фаз

річного кола сонця, які позначили в українському релігійному календарі чотири головні свята: Різдво, Великдень, Купала та Свято великого Врожаю.

Великоднє свято визначалось багатою та унікальною обрядовістю: освячення вербиці, розпи-

сування писанок, випікання Великодньої Бабки, уливання дівчат/жінок та хлопців/мужчин, поминання усопших тощо.

Далеко найзначнішою обрядовістю Великодня було приготування та свячення Великоднього кошика. Центральне місце займає Великодня Бабка (сьогодні названа Паска) — символізує велику відтворюючу енергію землі, забезпечення насущного хліба, потім слідує ковбаса, шинка — символізує запліднюючу енергію Сонця (м'ясо — рослина — Сонце!), писанка, яйце — символ народження-воскресіння, продовження роду, кролик/зайчик (випечені) — символ родючості, багаточисленної сім'ї, сир, масло, будз — символ тілесної та душевної чистоти, зелений чайник/хрін — оживлена енергія боротьби із злом, солодощі — тілесно/душевна радість свята.

Великодній кошик накривається витканим рушником — символ життя і долі, тоді коли газда несе його до і від свячення. Від старших газдинь Негостини я дізнався, що існував звичай, згідно з яким рушник стелили перед Великоднім кошиком, де ставили інші калачі/пасочки, писанки, солодощі, а після свячення роздавали як поминки за душу усопших. Сьогодні поминки на гробах або гробки є окремим святом-вшануванням усопших сім'ї, у Негостині в наступну неділю після Великодня.

Великодній кошик символізує жертву, яку приносила людина Сонцю, Землі й Духам сім'ї за отриманий добробут та запоруку на наступний. Пов'язаний з повсякденним життям і працею хлібороба та скотаря, Великдень відіграв значну роль і в емансипації внутрішнього ества людини. Святе ставлення до Природи навчало її ставитись доброчесно, шанобливо, з любов'ю до свого ближнього.

Поширення Християнської релігії у країнах західної та східної Європи, а також і по інших континентах, виносить значення Правди й Порядку в

міжлюдських відносинах на новий щабель. Римські боги та божки, спущені на землю та залучені до кесарських інтриг, попали під руїни Великого Риму. Втілена Божа Правда — Ісус Христос — говорить народу істинно і засуджує неправду та непорядок на землі. Неймовірно жорстоко покараний за це, вознісся до Батьківського Престолу. Вознеслась і Мати Богородиця.

Якщо людина прагне Правди і Порядку, то нехай підноситься духом і душею до вчень Христових шляхом любові, вказаної Богородицею — навчає Новий заповіт. Ісус Христос прийшов не змінити прадавні свята та обрядодіяння, а доповнити їх етико-мораллю духу і душі, яку ставить на перший план. Наскільки людина прийняла та наслідує Правду і Порядок Христових вчень тоді і по сьогодні, залишається, на жаль, недалеко риторичним запитанням...

Нікейський собор у 325 році вирішує відзначення свята Воскресіння Христового. На теренах України це свято входить у церковний календар разом з офіційним введенням християнської релігії князем Володимиром Святим 988-го року на Київській Русі — перше державне утворення предків української народності (IX — XIV ст. після н. Хр.), призначене і визнане державами Європи. На теренах сьогодинішньої Румунії свято Воскресіння Христового набирає значного поширення починаючи з вісімнадцятого століття,

головню під впливом римо-католицької церкви та протестантських релігій в зоні Трансільванії.

Православна церква вводить найурочистішу церемонію святкування Воскресіння Христового залучуючи значну частину язичницьких обрядодіянь, факт що в народі вселив враження продовження предківських звичаїв. В «Енциклопедії РКЦ» написано: Великдень увібрав у себе багато язичницьких звичаїв на честь повернення весни. Яйце є символом відродження життя (природи) ранньою весною. Кролик — це язичницький символ і він завжди був символом родючості.

Потрібно зауважити, що кожна обрядовість будь-якого релігійного свята є тісно пов'язана з головними природними потребами життя-буття людини. Наскільки це затримується, настільки віра затримується сильною. Штучні артефакти, все куплене у супермаркеті віддаляють людину від її приналежності до природи, від її живого духу. Скоро будемо і споживати штучні страви...

Подивімося в черговий раз у справжній Великодній кошик і якщо відчуємо, що Бог подарував нам такий багатий «насущний хліб» за те, що ми працювали і відносились до ближнього доброчесно і з любов'ю, то скажімо від чистого серця: Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Євсебій ФРАСИНЮК

Фото автора

Головним празником весняного циклу є Великдень. Великдень або Пасха – це найважливіше християнське свято після Різдва. Великдень це свято свят, тому що воно нагадує нам про Воскресіння Месії, найбільше диво на землі. Тому віруючі християни особливо радіють цьому весняному святу.

Слово «пасха» походить з єврейської мови від слова «песах», що означає перехід від смерті до життя.

В першу суботу Великого посту господині збирались до церкви, куди приносили хліб, коливо й мед і робили панахиду рідним небіжчикам.

Перша неділя Великого посту називається «неділя збірна». Тепер починає розтавати сніг. «Неділя збір – тече вода з гір».

Другої неділі Великого посту спостерігають погоду: якщо вона в цей день тиха і ясна, то й весна така буде в цьому році.

Четвертий тиждень Великого посту – «середньо-хрестний». Середа на четвертому тижні посту – це середина Великого посту. В середу цього тижня – свято хреста. Цього дня господині печуть «хрести» з маком і мастять їх медом. Частину «хрестів» зберігають до сівби. В цю середу й свято яєць. Жінки святкують, нічого не роблять, доки не перелічать яйця, яких зібрали від курей в цей день. Вони рахують і стараються зібрати до Великодня яйця, які їм потрібні для паски і для фарбування.

Цього ж тижня господині сіяли мак, розсаду капусти й помідорів. Розсаду треба сіяти в піст – «щоб морозу не боялися».

П'ятий тиждень Великого посту називається «Похвальний», бо в суботу цього ж тижня – свято Похвали Пресвятої Богородиці.

Шоста субота – Вербна. Це свято дітей. В суботу на вечірні діти носять вербу до церкви. Тиждень перед Пасхою називається «Вербним». Цього тижня не можна сіяти конопель і городини, бо «буде ликовите, як верба».

У Вербну неділю святять вербу. Під церкву, в суботу, діти носять багато вербного гілля. Після Богослужіння в церкві священник окроплює вербне гілля свяченою водою. Після цього діти і всі присутні беруть свячену вербу, приносять додому і ставлять частину на воротах, а іншу частину на покутті під святими іконами (образами).

Хлопці та дівчата билися свяченою вербою коло церкви і по дорозі, як додому йшли, б'ючись вони казали:

*Будь великий, як верба,
А здоровий, як вода,
А багатий, як земля!*

Свячена верба має магичні сили. Коли падає град, люди викидають гілля свяченої верби надвір – «щоб град зупинився».

Верба має значення і в народній медицині. Хворим людям або тваринам знахарі варять свячену вербу разом з цілющими травами і напувають тим хвору людину чи тварину.

ВЕЛИКДЕНЬ (ПАСХА)

Останній тиждень перед Великоднем називається і чистим, білим або великим. Цього тижня віруючі люди дотримуються посту, сповідаються і причащаються.

Селяни в цей час сіяли ранні ярі зернові культури і горох – «буде колосисте і без бур'янів». В чистому тижні не витрясяють і не витирають порошок з хати, бо бринза й молоко можуть завести черв'яки. Не прядуть вовну, тому що літом квочки виводять курчат з кривими ногами. Цього ж тижня кожна віруюча людина сповідається перед Богом і просить відпуску гріхів. Треба пам'ятати, що у Чистий тиждень не споживають оцет і олію, бо Ісуса Христа напували оцетом під час мук, а олією він був мазаний, коли його опускали в гріб і не прилично вживати їх. І кропиву не вживають в дні Великого тижня, бо кропивою і колючками би́ли Ісуса Христа.

Чистий четвер, це день, коли Юда продав Ісуса Христа. В цей день архієрейські слуги запалили вогонь, щоб нагрітися. Кажуть, що це вогонь для померлих душ. Вони нагріваються у вогні.

Чистий четвер – це день весняного очищення. Люди вставляли вдома і чистили в стайнях, коморах, на подвір'ї і в хатах – все повинно було бути чистим. На городі й в саду господар збирав на купу торічне листя, бадилля бур'янів і підпалював – «щоб очистити землю від морозу, зими, смерті й всякої нечистоти».

Колись селяни в Чистий четвер кабанів і поросят кололи, бо на великодньому столі повинні бути шинка, ковбаса і порося з хріном в роті, останнім часом з яблуком в роті. Казали, що «як заколоти кабана в цей день, сало буде чисте.» Треба замітити, що за останнє півстоліття, а може й більше, наші українці замінили ковбасу ягнятком, так що в Чистий четвер ріжуть ягнят.

Страсна п'ятниця. Цього дня майже ніхто нічого не робить. Жінки в цю п'ятницю фарбують

яйця, або пишуть писанки. Мужчини також нічого не роблять. Вони нічого не сіють, бо якщо посіяли б щось, то все висохло б і нічого не виросло б. Є такий звичай – обходять три рази хату на світанку, щоб закурити димом ладану. Це тому, щоб ніякі звірі чи комахи неблизились до хати чи до фруктових дерев. В цей день віруючі нічого не їдять цілий день або хоч до виносу плащаниці з вітаря на середину церкви (це десь коло другої години полудня). Після повернення з церкви родина звичайно сідає за стіл обідати. Обід в Страсну п'ятницю – пісний. В цей день не можна шити чи прясти і рубати дерева. Деякі господині печуть паску.

В Страсну п'ятницю гріх співати. Хто співає в Страсну п'ятницю, той на Пасху буде плакати.

Великодня субота. Цього дня причащаються. У великодню суботу роблять крашанки, бо крашанки, зроблені в суботу, зберігаються протягом усіх свят.

Символ крашанки і писанки сягає язичеських часів. У давнину яйце було символом життя, його зародження. Афінські сказання говорять, що з одної половини шкаралупи утворилася земля, а з другої небо, з жовтка сонце, а з їх решток зорі.

У Китаї під час весняних свят яйце розмальовували в різні кольори. І наші прародичі дивилися на яйце, як на таїнство народження

життя, тому й народився звичай наносити на яйце різні зображення.

Відомо, що крашанки і писанки дарувала наречена своєму судженому й цим ніби мовляла: «якщо мене візьмеш – народжу тобі такого красивого сина, як це яєчко». Крашанкою чи писанкою проводили і проводять по хребті худоби, щоб вона була гладенькою. Крашанки виносили і виносять в поле, підкидають вгору, промовляючи: «рости жито – пшениця, як високо підкинуті яйця».

Дівчата вмиваються першою крашанкою – «щоб кращими бути».

Вірять, що свячене яйце може заспокоїти зубний біль.

Товчене на порошок лушпиння крашанок підсипають до кормів курям – «щоб краще неслися».

За звичаєм шкаралупи святих крашанок зберігаються. Цими шкаралупами закурюють хворих. Хворого накривають, а коло ніг ставлять горщик з запаленим дерев'яним вуглям і на те вугля сиплять шкаралупи святих крашанок. Вірують, що цей дим з шкаралуп вилічує різні хвороби: лихорадку, біль вух, наврочення і т.п.

Віргілій РІЦКО

Юрій Ракоча (1908-1991)

30 років тому Юрій Ракоча покинув нас. Я думаю, що він знаходиться на одній небесній зірці й дивиться на нас, «окраїнців».

Я його запам'ятав, коли ще був учнем семирічки в селі Марицея, де він викладав «опришкам», українську мову.

Його переслідували, він про це мені казав багато разів. На одному засіданні з педкадрами у Радівцях його дуже критикували. Кажуть, що навіть один із знайомих викладачів, критикував його.

Коли Ракочі дали слово, він сказав тільки: «errare humanum est» (помилятися властиво людині).

Чому засідання відбулося у Радівцях, а не в Сучаві? Це було ще до 1968 року, Радівці були районом, а Сучава областю, так що Марицея належала до Радівецького району.

Тут хочу згадати один «трафунок», який відбувся 50 років тому.

У 1971 році я служив у війську в місті Бакеу.

Улітку того року пан Ракоча вислав мені пакунок з книгами: «Народні співанки», «На самоті», Марія Балан та «Крапля у морі» Івана Непогоди.

Правду кажу, що мене майже не покарали. Офіцер контррозвідки кричав на мене: «що означає десять або чотири?», «З якої ти організації?», «Хто ще бере участь?».

Пан Ракоча, коли викладав нам, робив і маленькі конкурси, тобто ставив запитання і казав «десять або чотири». Хто відповідав правильно, одержував 10, а хто ні – чотири.

А ще пан Ракоча робив у книгах поміж рядками всілякі «нотатки».

В одній із книг він написав: «Mai ții minte = 10 sau 4=!»

Військові командири, думали, що я якийсь там «шпигун». Це довга байка, і не хочу морочити голову читачам.

За мною стежини довгий час, після того, як я вже став «цивільним».

Що мав на увазі пан Ракоча, коли вислав мені українські книги? Адже він знав, що це було заборонено! Минуло 50 років, а я ще не знайшов відповіді!

Усі знають, що пан Ракоча народився у

Жадові, але у «Certificat de căsătorie», написав «Igiești».

Народився у березні, помер у березні.

Микола КУРИЛЮК

Фото автора

Барвінок – Марицея – Сучава Тому 30 років ...

1 травня 1991 року я зайняв місце директора дому культури (як кажуть мешканці громади Дарманети, що на Сучавщині: «камін»).

Я заліз прямо у пастку! Чому? А тому, що посада директора повинна була самофінансуватися. Що це означало? Означало, що не одержував зарплату за мою працю, а повинен був (крім культурних заходів) організувати танці у «каміні», робити весілля, хрестини. За ці послуги бралися гроші.

Гроші зароблені я здавав у банк, а бухгалтерія робила мені «штат» і платила зарплату (скромну і тяжко отриману).

Таке робилося ціле десятиліття! На моє щастя, бібліотекарка Амалия Козарюк вийшла заміж, поїхала у Париж, так що я зайняв її пост, маючи зарплату.

Тут я хочу сказати, що бібліотека була відкрита і у неділю, на Новий рік,

на Великдень, а коли у суботу було якесь свято, то і тоді читачі приходили до бібліотеки.

Десять років ансамбль «Барвінок», якого я з професором Дмитром Шведуняком заснували у 1991 році, виступав на різних культурних заходах.

Тому 10 років я вийшов на пенсію і настало «затишшя».

Про «Барвінок» та «Співжиття» думаю написати поширеніше іншим разом.

Хочу дати ім'я трьох членів «Барвінку», які 2020 року піднялися до неба після тяжкої хвороби. Це Віктор Житарюк (Дарманешти), котрий грає на сопілці.

Йонел Саучук (Марицея) грав на гармошці.

Ілля Бойчук (Марицея) грав на гармошці.

Даю ім'я тих, що померли тому багато років: Василь Зелезняк, Іван Калинюк, Іван Чивюк, Юрій Опарюк, Михайло Майдан, Василь Лукан, Драгош Майдан та Михайло Бринюк.

Хай їм буде земля пером та пухом!

Микола КУРИЛЮК

Біль утрати

Прожити довге життя разом у злагоді випадає не кожному подружжю. Рано чи пізно настає пора назавжди розлучатися з коханою людиною, з якою пройшли десятиліття життєвого шляху-дороги та випробування. Всім доводиться зустрічатися зі смертю, що є частиною самого життя. Сильні емоції, пережиті особою, коли вона втрачає близьку, кохану людину, вважаємо горем. Горювання ж є процесом, за допомогою якого людина «працює» з болем втрати в пошуках почуття рівноваги й повноти життя. Процес цей необхідний, його не можна вважати проявом слабкодухості, оскільки це спосіб, завдяки якому відбувається відновлення особистості після відчутної непоправної втрати. Той з двох, хто залишився на цьому світі, втративши партнера, переживає гострий біль. Адже їхні взаємини формувалися десятиліттями, перетворюючись на звичку, уклад життя, вміння терпіти, а відтак і прощати. Тому дружина, втративши чоловіка, після його смерті згадуватиме тільки епізоди, коли їй з ним було добре, коли він дбав про неї та дітей. Бо саме діти – те, що їх об'єднувало, створювало відчуття єдиної родини, не гіршої ніж в інших. А коли чоловік втрачає дружину, то її смерть розцінює як власну катастрофу, Будь-хто, кого спіткала смерть близької людини, переживає кілька стадій.

Спочатку – стадія шоку й заперечення втрати. Людина не може повірити в те, що сталося, отямитися, тож процес поховання переживає, можна сказати, автоматично, як правило, діє адекватно, добре орієнтуючись у ситуації, а якщо несе відповідальність за організацію ритуалу похорону, то немовби збирається із силами. Психіка захищається від нестерпного переживання смерті. Така собі анестезія, внаслідок якої в пам'яті зберігається дуже мало деталей того, що відбувається в цей час, тільки знання того, що має бути зробленим. Шок минає через п'ять-шість тижнів, чи менше. Потім, коли відбувається мимовільне усвідомлення реальності втрати, настає пора інших стадій, серед яких – страх, роздратування, втомлюваність, несила зосередитись /астенічний синдром/, а також самозвинувачення, каяття і пронизлива самотність. У цей період переглядається прожите

спільне життя, визначається ступінь залежності від померлого. Можливі також безсоння, тривога, панічний страх із запитанням: «Як жити далі?», напади нестримного плачу. Останній стан особливо важливий, бо водночас з оплакуванням померлого відбувається звільнення від значущості його влади над згорьованим. На цій стадії він часто відвідує могилу і близький до віри, що небіжчикові начебто можна якимось допомогти церковними обрядами, поминками. Нерідко померлий з'являється у снах. В народному досвіді тому і є застереження щодо меж горя, аби не «приплакати» дух померлого до себе. Тому радять стримувати себе у горі, бажанні часто згадувати в розмовах померлого, днювати й ночувати на його могилі. Адже, за багатьма релігійними вченнями, через пеній час (40 днів) душа назавжди відходить до Бога. І щоб йому догодити, далі треба дбати про власну душу, лишаючи мертвих їхнім мерцям. І нехай утіху дає думка про потойбічне побачення з близькою людиною, коли Господь призове й нас. Як мовиться, час все загоює. А «лікування від горя» полягає в самих спогадах про близьку людину, розумінні того, що повернути спілкування з нею неможливо. Як неможливо «переграти» ситуації, за які полишений жити карає себе. Коли спогади стануть завдавати менше страждання, людина знову знайде сили стримати світ у його реальності. З часом душевний біль притлумиться, і людина, яка пережила втрату близького, потроху повернеться до колишнього життя, усвідомивши, що живій людині потрібна так само жива людина. Тоді й можна сказати, що відбулося емоційне прощання з померлим і розпочалося душевне відродження того, хто горює за ним. Якщо ж людина не проходить через згадані стадії жалоби, «застрягає» у своєму горі, то потрібна вже допомога – психолога, психотерапевта, сприяти виходу з депресії маючи і членів близького оточення – щирим співчуттям, розумінням стану згорьованої людини. А поки всі наші близькі люди живі-здорові, згадаймо слушну давню заповідь «memento mori» – «пам'ятати про смерть». Тобто на тлі цієї думки любимо «ближніх і далеких», робимо їм приємне, даруємо квіти, всіляко проявляймо нашу терпеливість, приязливість, любов. Будьмо стриманими в гніві, щедрими на радість.

Подала Артемізія ҐЕОРґЕ

Святий Юрій

23 квітня / 6 травня

Ім'я Юрій у грецькій мові Georgos, «георгос», у латинській Georgius, що значить «землероб».

Святий Юрій – один з шановних святих воїнів і великих мучеників християнського світу.

Походив він з Кападокії і досяг високого воєнного чину. Легенда його життя розказує, що під час його керівництва в Кападокії Святий Юрій відправився в місто Селеке в Лівані, де проживав величезний дракон, який вимагав людських жертв. Одною з цих жертв повинна була стати принцеса Айя, яку врятував смілий воїн, подолавши своїм списом страшного дракона. Відповідно цій легенді, Святий Юрій став символом християнського рицаря, який на іконах і в скульптурах відображається на білому коні, з списом, подолавши чудовисько. Ця сцена означає перемогу світла над тьмою, християнства над язичеством.

Красивий, хоробрий воїн на запитання Діоклітіана «що таке істина?» відповів: «Истина есть Сам Христос, гонимий всіми».

Святий великомученик і побідоносець Юрій, що загинув у Нікомедії (Мала Азія) 23 квітня/6 травня 303 році по Христу, вважається за покровителя хліборобства і скотарства у всіх християнських народів. Дата його смерті збіглася ще в древні часи з весняними святами землеробів і скотарів. Ці давні традиції європейських народів увійшли частково у празник Святого Юрія.

Святий Юрій – зеленіє природу і засіває всі насіння, знищує зміїв і драконів.

ЛЕГЕНДА:

Був колись в одному царстві дракон з дванадцятьма головами. І що не робив цей дракон. Він не задовольнявся тільки знищенням худоби, а почав вимагати від людей щодня по дівчині для харчування. А люди що могли робити?.. Підкорялися і почали давати по дівчині для поїдання. Ніхто не намагався рятувати дівчат від дракона. З часом закінчилися і дівчата і настала черга царській дочці.

Цар, побачивши це і знаючи, що іншого виходу немає, розповсюдив вістку по всім царстві, що хто врятує його дочку від дракона, тому віддасть її за дружину, а після його смерті залишить йому і все царство. Розповсюдилась ця звістка по всім царстві. Багато визначних юнаків, багато багатирів, коли почули цю звістку, хотіли побороти дракона, бо дівчина була дуже красива і щасливий мав бути той, який би міг одружитися з нею. Але ніхто не наважувався, не смів, бо дракон був дуже сильним і страшним. А ось, коли стало найбільше збентеження, стогін (плач) і жаль по всім царстві, бо не знайшовся ніхто, який би врятував

цареву дівчину, яку на другий день повинні були дати драконіві, появився в тій стороні витязь (молодий багатир) на білому коні, білому як молоко і озброєний довгим і гострим списом. Почувши, цю звістку, він спитав, де знаходиться дракон, який спричинив стільки засмучення в цьому царстві. Після того, як йому сказали де дракон, він відправився туди на коні.

Дракон, побачивши, що хтось підходить до нього, вийшов з криниці, де ховався, готовий схопити і з'їсти його.

А багатир, який був ніхто інший, як Святий Юрій, не злякався, а як побачив дракона, кинувся вперед конем і за мить встромив спис в його ший і убив, хоч дракон мав дванадцять голів і був сильним і лютим.

Цар, почувши таке, дуже зрадувався. Він хотів дотриматись обіцянки. Закликав Святого Юрія і сказав, що віддасть свою дочку йому за дружину, а після смерті залишить йому і царство.

Святий Юрій відповів, що він не хоче ніякої дівчини, як вдячність, він задоволений тим, що зміг зробити для царства. Попрощавшись, він відправився до своїх робіт.

В християнському іконописі Святий Юрій зображається лицарем на білому коні

зі списом в руках, що ним він забиває дракона. За християнською легендою Святий Юрій врятував невинну дівчину в лівійських степах.

За народним віруванням, у цей день «весна сходиться на землю». В цей день весна вже зійшла на землю й починає господарювати: з'являються перші сходи ярих, відживають озимі посіви, зеленіють гаї і сади...

Святий Юрій відмикає землю і небо...

Весняні та літні празники пов'язані з іменами церковних святих:

Перше свято – Святий Юрій,
Друге свято – Святий Петро,
Третє свято – Святий Ілля.

Вони мають і відповідні обов'язки:

Святий Юрій землю відмикає,
Святий Петро жито зажинає,
Святий Ілля у копи складає.

Колись в день Святого Юрія відбувались традиційні обходи полів. Ішли всією громадою в поле «на жита» і там молилися за врожай. Священик правив молебень і кропив свіжу зелень свяченою водою.

Існує і така приказка: Як дощ на Юрія, то буде хліб і в дурня.

Якщо в день Святого Юрія сховається в житі ворона, то буде врожайне літо, а як горобцеві по коліна, то буде лиха година.

Редьку треба сіяти на Юрія – соковитою буде.

Святий Юрій просить свою матір подати йому ключі, щоб відімкнути небо і випустити росу. За народним віруванням, роса в цей день має цілющу силу.

Існує народне вірування, що в день Святого Юрія починає співати соловейко та вперше кує зозуля.

Як хто вперше, почувши зозулю, має гроші в кишені, то матиме гроші цілий рік.

Коли дівчина вперше почує зозулю, вона питається: «Зозулю, зозуленько, чи довго я буду в батька? «Якщо зозуля більше не куватиме, а здійметься й полетить, то це знак, що дівчина цього року заміж вийде. Якщо почне кувати, то скільки разів «кувне», стільки років має чекати дівчина свого весілля.

Якщо зозуля куватиме, коли ще ліс не одягнувся, буде голодний рік.

Якщо почуєш кування зозулі раніше пісні соловейка, то матимеш нещасливе літо.

Якщо почуєш кування зозулі в ліве вухо – це добрий знак.

Хто в день Святого Юрія лежить на животі на березі річки і бачить у воді рибу, той буде щасливий весь рік.

В день Святого Юрія не добре давати нічого з хати, бо даватимеш весь рік.

Сміття, яке збирається в день Святого Юрія, добре кидати до коренів дерев, щоб добре родили.

В день Святого Юрія, рано, до сходу сонця, відрізують верхи хвостів всіх тварин, відрізаний волос закопують в мурашник, щоб тварини розводились як мурашки.

Від Святого Юрія до Русалок треба стригти овець.

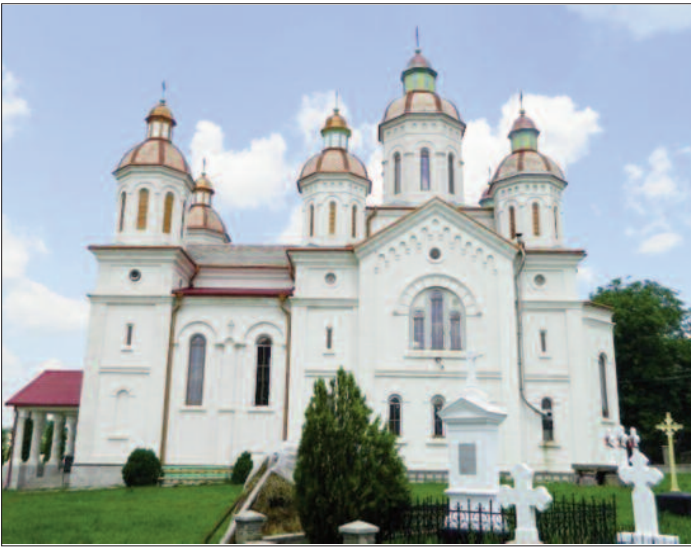
В день Святого Юрія роздають бузок, а в деяких слободах роздають любисток.

Віргілій РІЦКО

«Шербівці - сторінки монографії»

Мешканці села Шербівці (повіт Сучава) отримали найкращий подарунок від парафіяльного священика Каталіна-Маріана Максима – монографію цього населеного пункту.

У мерії села відбулася презентація книги «Шербівці – сторінки монографії», написаної отцем Максимом з великими зусиллями та відданістю. У заході взяли участь поважні гості. Викладач університету «Штефан чел Маре» Аура Гапенчук з любов'ю згадувала своє дитинство, проведене у Шербівцях, у родичів свого батька, та наголосила на важливості такої роботи. Професор Еміль

Симеон, член Філії Спілки Письменників Буковини, який виступив на заході, відзначив красу традиційного села. На цій культурній події виступив Думітру Бредець, письменник і телевізійний режисер, який був вражений історією цієї громади (Шербівці). Отець Даніель Петрашук з Негостини представив українську православну громаду та розповів про відданість, з якою автор цієї монографії наполегливо працював, поки не досяг кульмінації своєї роботи – презентацію цієї книги. Ніколета Данилюк, працівник Головного Управління Соціальної Допомоги та Захисту Дітей, підкреслила той факт, що автор монографії кілька років наполегливо працював, незважаючи на труднощі. Разом з цими поважними гостями на заході були також представники місцевих установ: Каталін Сандуляк, мер громади Шербівці, Сільвія Бойчук, директор восьмирічної шербівської школи, Джордже Гренюк, директор восьмирічної дарманештської школи, Грацієла Сандуляк, бібліотекарка. Флорін Гайдамак, сімейний шербівський лікар, під час зустрічі розповів про період документації автора монографії, протягом якого він був разом з отцем Максимом, підтримував і заохочував в його зусиллях.

Ідея написати монографію про Шербівці з'явилася 12 років тому, у 2009 році, коли сільська церква святкувала століття освячення. Після досліджень священик Максим був здивований, дізнавшись про історію сільського храму, який має вражаючу архітектуру. Незважаючи на те, що він не є сином села, отець виконав цю непросту місію досліджень, щоб написати якомога вичерпнішу книгу про село, в якому він служить. Це монографічне дослідження включає 12 розділів та містить загальні історико-географічні дані села, сторінки історії родини барона Капрі, коротку історію церкви та біографічні дані про священиків, які тут служили, а також про освіту та місцеві школи. Автор також представив елементи місцевого фольклору і традиції.

Ми цінуємо той факт, що священик Максим приділив багато уваги історії жителів села та присвятив цілий розділ про українське, румунське, вірменське та єврейське населення, які протягом часу жили разом в цій географічній зоні. Говорячи про важливих людей, які тут проживали, автор монографії нагадує, що громада Шербівці пов'язана з батьківським походженням великого румунського поета Міхая Емінеску. Відомо, що бабуся і дідусь поета по батькові, Васіле та Йоана Емінович, жили в селі Калинешти Купаренку, яке належить до Шербівців. Цікаво знати, що батько його діда, Петру Емінович, одружився з Агафією Смокот із Шербівців, отже, прабабуся Емінеску з Шербівців.

У кінці книги знаходимо чудову колекцію давніх фотографій, що ілюструють селян у традиційному одязі. Ми глибоко вдячні зусиллям отця Максима, дослідницькій роботі та наполегливості, яку він виявив, включивши якомога детальніші та чіткіші дані місцевої історії і традицій.

Делія МАРТІНЯК

Симпозіум

«Роль української жінки в суспільстві»

Початок місяця березня присвячений святкуванню жінки, тому Марамороська філія СУР організувала симпозіум, на якому головною темою була роль української жінки у суспільстві.

Тому що вимоги санітарної ситуації не дозволяють організувати зустріч у великому числі, подія відбулася протягом кількох днів, тобто 7-10 березня.

Сьомого березня були присутні на події члени СУР із Вишавської Долини, Бистрого та Луга над Тисою.

Пані Ледія Співалюк, голова Жіночої Організації СУР, представила цікаву доповідь про жінку і запропонувала благодійну акцію допомоги молодій жінці із села Вишавська Долина. Також підкреслила роль жінок українок із різних повітів Румунії, якими справді можна гордитися. Наша українська культура в будь-якій галузі процвітає завдяки нашим жінкам: чи то йде мова про вивчення української мови, чи про вишивання сорочок, чи про писанкарство, зберігання традицій, української пісні.

Пані Ярина Йордиякню також відзначила роль української жінки в суспільстві, вона була поздоровлена за відновлення місцевої організації СУР у селі Бистрий.

Восьмого березня відбулася зустріч із жінками міста Сігету, де важливу роль відіграє пані Маргарета Лаврюк, керівник хору Української Православної Церкви міста. Розповіла учасникам на події про свою працю, про внесок жінок у діяльність хору, про успіхи хору, плани на майбутнє та про її прагнення залучити українських дітей, які проживають у місті, до цікавих ініціатив для розвитку української культури. Пані Таня Роман, викладач фізичної культури у середній школі «Король Фердинанд», висловила свою думку про важливість єдності українців і впевненість у тому, що жінки можуть довести, що українці мають своє слово і у місті Сігеті. Була присутня і директор школи з села Ремети, яка презентувала проект, реалізований спільно з колегами, присвячений святкуванню українського поета Тараса Шевченка.

Наступного дня до симпозіуму долучилися жінки з сіл Великий Бичків, Кричунів та Ремети. Дуже цікаво виступила пані Адела Мочерняк, яка підкреслила важливу роль української жінки, а особливо мами, у вивченні української рідної мови власними дітьми. Хоча пані живе у змішаній сім'ї, вона вважає, що людина може розвиватися у своїй справжній цінності лише за умов збереження національної ідентичності, яка починає із вивчення рідної мови.

Усі учасники висловлювали свою подяку голові Марамороської Філії СУР Мирославу Петрецькому за організування такої події, хоча це зовсім не легко в сучасних умовах, і він, у свою чергу, запевнив у своїй повній підтримці у здійсненні висунутих пропозицій.

Марія ПАПАРИГА

Фото авторки

ВЛАД ДРАКУЛЯ ВОДЕ ТА ХОРОБРІ КОЧОВИКИ

Михайло ГАФІЯ ТРАЙСТА

Невтомний господар у внутрішніх справах держави Влад Дракуля Воде вирішив з самого початку зробити порядок у всьому, що хромало в Мунтенії. По-перше, страх не любив брехню, ледарство і злочинство. Бо одне народжувалося від іншого.

«Лінивість – це черв'як, який смочке силу добрих діл!» – говорив воєвода, а ледарів карав так само, як і злочинців.

Одного разу Влад Дракуля побачив у натовпі, на ярмарку, бідолаха з розірваною на спині сорочкою, і наказав привести того чоловіка до палацу. Воїни привели його до палацу і доставили до воєводи, який наказав тому підійти ближче, щоб міг розгледіти його найліпше.

Навіть не питав його імені, ні звідки він, ні чому такий бідний, а лише чи має дружину, чи ні.

– Є в мене дружина, – відповів бідолаха одним подихом:

– Ходімо, я хочу бачити її! – наказав воєвода.

Чоловік з розірваною сорочкою повів його до сусіднього села і зупинився перед не убогого, але неохаяного будинку, і покликав свою дружину.

– Ось це моя дружина, – вказав на товсту, пелехату, у брудній сорочці жінку, яка вийшла з хати.

Воде глянув на неї гострим поглядом і запитав:

– Скажіть, ви сіяли льон та коноплі цього року?

– Сіяли! – відповіли одногласно обидвоє.

– І вродило льону та конопель!

– Вродило, ваша величність! – посмілялася жінка, вказуючи на горстки, мабуть, надіючись, що воєвода хоче купити від них льону чи конопель.

Воде посуворів, насупив брови і запитав жінку:

– Чому ти лінива і не дбаєш про свого чоловіка?! Його обов'язок орати та сіяти, збирати урожай, а твій готувати їжу та дбати про його одяг, щоб завжди мав чисту сорочку!

– Я... я ж... я ж бо...

– Тихо! – крикнув на неї Дракуля. – Якщо твій чоловік не посіяв був льону та конопель, я був би його стратив, але він не винен у тому, що ти лінива, хочай маєш руки, але вони тобі не потрібні!

Другого дня Влад Воде наказав відрізати жінці руку, щоб дати примір лінивим дружинам, які не дбають про своїх чоловіків.

За кілька років панування Влада Дракулі, в Мунтенії настав справжній лад – всюди порядок: злочинці майже зникли, дороги були безпечніші, бояри платили данину, як і селяни, всі поля та ниви були оброблені, дороги та мости чисті, люди не бились між собою, навіть не сварились, боячись, щоб не дійшло до вух господаря. Тільки неділями та у святкові дні, наче з-під землі являлись жебраки та каліки, які тримались християн, як реп'ях кожуха, поки хтось не кидав їм грошей. Багато жебраків не були каліками, а тільки прикидалися, щоб люди змилосердились над ними. Багато з них снували перед церквами, заважаючи християнам послухати Господню Службу.

І враз Дракуля Воде зацікавився усіма цими побитими долею людьми і дав наказ, щоб з усіх куточків Мунтенії приводили до нього старих, хворих, хромих, калік, сліпих, німих божевільних, а також і всіх бродяг та жебраків, бо він знайде для кожного щось працювати біля королівського двору, щоб кожен був чимось корисний мунтянському народові. Кожен собі

вибере, що хоче і що може працювати, а хто не знайде підходящу працю, не буде вигнаний, а отримає свій куточок, в якому буде жити, отримуючи все потрібне.

Другого дня багато жебраків та калік розійшлися по королівських подвір'ях, садах, левадах, нивах, стайнях, курниках, свинарниках, кухнях та покоях і почали працювати кожен за отриманими вказівками. Але багато з них не пішли на роботу, а залишились у королівському банкетному залі. Около обіду до залу ввійшов сам Влад Дракуля Воде і наказав накрити столи стравами і напیتками.

Коли всі ледарі наїлись і напились досхочу, воєвода запитав їх:

– А ви, чесні гості, не знайшли для себе ніякої роботи, не знайшли своє місце біля королівського двору?

– Наше місце тут! – відповіли ледарі.

– Ми будемо жити біля двору, а твоя величність буде дбати про наші потреби!

– Хай благословить, тебе господь!

– Хай живе господар Мунтенії!

– Хай живе воєвода!

– Хай живе Влад Дракуля Воде! – горлала напівп'яна громада бродяг.

Королівські слуги намагались втихомирити громаду, але даремно. Бродяги продовжували ревіти напівп'яними голосами.

– Добродію наш!

– Батечку наш!

– Змилуйся над нами!

– Допоможи нам!

– Добре! – крикнув Влад Дракуля! – Хочете, щоб я вам допоміг!

– Хочемо, хочемо! – кричали бродяги.

– Хочете, щоб вам більше не треба просити милостині, ні красти, ні обманювати нікого?

– Хочемо, хочемо!

– Ну тоді ходіть за мною!

Вся громада бродяг та жебраків посунула за воєводою, який завів їх в один сарай, а сам вийшов крізь інші двері. Слуги позакривали скоро двері й підпалили сарай.

– Ось так! – сказав Влад Дракуля. – Вони самі просили допомогти, щоб більше не доводилось їм красти, жебрати та обманювати.

ВЕЛИКДЕНЬ ІДЕ З БАТОГОМ

*«Їжте, куме, пийте та гуляйте,
Не сидіть голодним,
як вдома на Великдень»*

Народний жарт

Ілько Кобат наповнив люльку сухим потертим лісовим листям, змішаним із сухим розмарином, васильком та м'ятою, і вийшов на вулицю, може, дасть Бог, з кимось обміняється словом по-газдівськи, бо, ади, з самого ранку не розмовляв з ніким, тільки з Юлчею, та хіба то розмова?

«Тор-тор-тор, як тот трактор», – молотить язиком, пилить та гризе, як та дерев'яна пила: «Іди!», «Дай!», «Неси!», «Тримай!», чорт забори такий спокій! «Четвер живний, Ільку!», «Великдень на порозі», – та чорт з нею, махомордою дурною!

Та враз всю його лютість перервав голос Василя Косишиного:

– Ай, што за запах, Ільку, іздалеку пахне, а я думаю, што би того так файно пахло, а того, ади, багу¹ із твоєї піпи², ха, ха, ха! – розсміявся Василь.

– Ге! – гегекнув Ілько і плюнув крізь зуби. – Багу¹ фіномний³, аж із самого Сукмаря, тристо лею⁴ ем дав за пачок⁴.

– Фіу-у-у! – здивувався Василь, – Три стот-

ки?... Тадь, тото муг єс тридцет⁵ хлібу купити!

– Ге, не буду курити «Морошештю», вадь «Націоналу»⁵, як, ади, сес бідолах, – вказав рукою Ілько на хату Петра Бинкалуского, найпершого газду в селі.

– Іду купити хоть п'ять кіл⁶ муки на паску, – перевів Василь бесіду на інше, щоб не слухати, як Ілько почне пліткарити про своїх сусідів.

– Я купив учера два міхи нулашки⁷, така, як золото, із Великої Бані, бо туй не є доброї муки.

– Ще, ади, єм узав трілітрову корчажку на олі, – промовив ніяково Василь.

– Та хіба тото олі? Я на такому олію ні псови бих не рядив⁹. Я купив єм двадцет⁹ літеру олію із Вишніх Вишав, такий олі⁸, як мід, а пахне...

Василь почухав потилицю, бо більше не знав, що казати. Йому стало соромно, бо «ади, Ілько, як респектує себе: курит фіномний багу із Сукмаря, нулашку купив із Великої Бані, а олі із Вишніх Вишав, а ун ледви збив якіс бідні крейцарі на п'ять кіл фізешки та три літери олію, но ще, правда, купит собі дві пачки «Морошештю» та й пулітер «Рому», та ще й фронт цукру, аби Анна змісила якийсь медяник, аби дітьом засолодити душу, та ще заріже баранчіка, та якос буде...»

1 Багу – тютюн.

2 Піпа – люлька.

3 Фіномний – вищого сорту.

4 Пачок – коробка.

5 Маришешти, Націонале – сорт румунських

цигарок.

6 Від кіло – кілограм.

7 Нулашка – пшеничне борошно вищого сорту.

8 Олі – олія.

9 Рядити – готувати страву.

Панас МИРНИЙ

Великоднього тижня забілили всі хати, ніби вбрались у білі сорочки, лишень одна маленька хатка край села стояла як сиротина, без білої одежини...

У тій хатці жила бідна вдовиця. Попала вона в тяжку слабість і більше жодної помочі не мала, окрім семилітнього сина. Семенко був дуже добрий синок: і слухняний, і тихий, і роботящий. Товариші любили його, як рідного брата, а отець духовний і вчитель — як рідного сина. Він, бувало, як дівчина, й ложки помие, і хмизу назбирає, й корову догляне, одним словом, усе, на що тільки його слабких сил стало. А упоравшись із роботою, не відступить від мами. Вона, бідна, лежить на ліжку, а він бере книжечку та стане читати так гарно і складно, що аж мама радіє. Так він і тепер читав і втомився. Наостанку сказав:

— Мамо, мамо, післязавтра вже Великдень, а ми яке свято будемо мати?

Мама глянула на нього, і рясні сльози покотилися по її обличчю, бо жаль стало доброї дитини. А потім сказала:

— Синочку, якби лише Бог дав мені одужати, якось воно буде.

Семенко хотів щось сказати, але хтось пробіг попід вікна. Він вийшов з хати і побачив свого шкільного товариша Василька, що пробіг його відвідати.

Поговоривши між собою, хлопці ввійшли до хати. Василько побачив, що в їхній хаті сумно. Не побілено, пасочок не напечено і нічого не приготовлено на Великдень.

Пасочка

Вийшли хлопці знову на двір, а Василько питає:

— Чому у вас нічого не зварено, не спечено?

— А хто, — каже Семенко, — буде варити, коли мама хвора?

Засмутився Семенко, та й Василькові стало жаль його. Прийшов Василько додо-

му, а мама його тоді якраз виймала з печі великодні паски. Василько глянув на паски та й каже:

— Мамо, а ви мені спекли пасочку?

— А як же, дитино, спекла, та ти знаєш,

що я всім домашнім по пасочці печу. Ось твоя пасочка!

— А яка вона гарна! Мамо, я собі зараз її візьму.

— Та куди ти її візьмеш? Я всі до комори занесу, та і твою теж.

— Ні, мамусю, дозвольте, я її сам схочу, коли вона моя.

— Візьми, лише дивись, не їж, бо то не годиться.

— Ні, мамуню, я не буду їсти.

Взяв Василько свою пасочку, вибіг на двір, дав її Семенкові: «Дарую тобі цю пасочку, щоб і ви мали свято». Семенко пробіг радісний до хати і каже: «Не журіться, мамуню, будемо і ми мати свято.

Подивіться, яку пасочку мені Василько подарував». Мати зітхнула, подивилася на святі образи і сказала: «Бачиш, сину, що Бог нікого в біді не залишає, хто лише у нього милість має».

До Василькової мами прийшла сусідка й спитала, як їй паски вдалися. Господиня повела її до комори, показала все печиво й додала, що найкраща паска — Василькова.

— Васильку, — сказала вона, — ану покажи свою пасочку. Василько почервонів, як буряк. Стоїть і словечка не промовить. А потім розповів, що заніс її Семенкові, бо вони бідні.

— Ви, мамо, не гнівайтесь на мене, — закінчив Василько, — що я йому свою пасочку подарував.

Мама поцілувала свою дитину, нав'язала цілу скатертину пасок, солонини, ковбас та писанок і послала Васильком бідній удовиці.

Гайвка «Жучок»

Дівчата стають у ряд обличчям одна до одної. Пари роблять «Крісельце», по якому ходить «жучок» — маленький хлопчик. Дві найвищі дівчини йдуть поволеньки по обидва боки пар і підтримують за руки «жучка». Коли «жучок» переступить на крісельце наступної пари, попередні дівчата перебігають вперед. Ряд, приростаючи спереду, повертається, щоб обійти кругом гурту. Проробляючи це все, діти співають. Спів розпочинають ті дівчата, які водять «жучка».

Ходить Жучок по ручині,
А Жучиха по долині.
Грай, Жучку, грай!
Ой грай, Жучку, грай, небоже,
Най ти' Пан-Біг допоможе.
Грай, Жучку, грай!

А ми того рік чекали,
Та щобиш мо' «жучка» грали.
Грай, Жучку, грай!

Ой грай, Жучку, грай, небоже,
Най ти' Пан-Біг допоможе.
Грай, Жучку, грай!

А в нашого Жученька
Золотая рученька.
Грай, Жучку, грай!
Ой грай, Жучку, грай, небоже,
Най ти' Пан-Біг допоможе.
Грай, Жучку, грай!

На Жучкові опачина,
А сам Жучок, як дитина.
Грай, Жучку, грай!
Ой грай, Жучку, грай, небоже,
Най ти' Пан-Біг допоможе.
Грай, Жучку, грай!

А наш Жучок чорновусий,
На Жучкові жупан куций.
Грай, Жучку, грай!
Ой грай, Жучку, грай, небоже,
Най ти' Пан-Біг допоможе.
Грай, Жучку, грай!

На Жучкові черевички,
А сам Жучок невеличкий.
Грай, Жучку, грай!
Ой грай, Жучку, грай, небоже,
Най ти' Пан-Біг допоможе.
Грай, Жучку, грай!

А хто хоче Жучка мати,
Треба йому паски дати.
Грай, Жучку, грай!
Ой грай, Жучку, грай, небоже,
Най ти' Пан-Біг допоможе.
Грай, Жучку, грай!

ДИТЯЧІ СТОРІНКИ

Воскрес Ісус із гробу.
Радість лунає,
Ангел сидить на камені –
Жінкам звіщає.

Не шукайте живого
Поміж мертвими,

Воскрес Ісус із гробу

І не плачте, а радійте
З усіма людьми.

Радуйся, о Маріє,
Діво єдина,

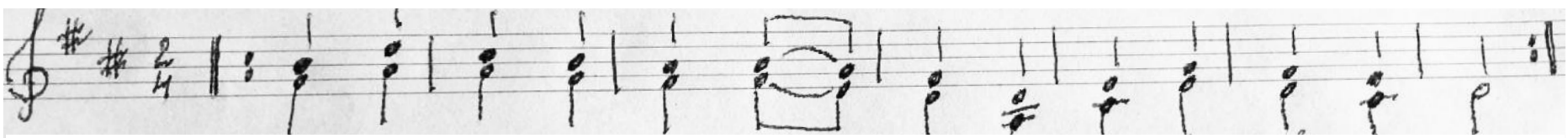
О востанію із мертвих
Твого Сина.

Христос воскрес із мертвих!
Радо співаймо,
Про це чудо, що ся стало,
Світу звіщаймо.

Слова та музика от. Івана Арделяна

Вос - крес І - сус із гро - бу Ра - дість лу - на - є.

Ан - гел си - дить на ка - ме - ні Жін - кам зві - ща - є.

Платон ВОРОНЬКО

ВЕЛИКДЕНЬ

На столі – духмяна паска,
А круг неї – писанки.
Уділи нам, Боже, ласки
На всі дні, на всі віки!

Немала у нас родина,
Та молитва всіх єдина:
Хай розквітне Україна,
Як в погожі дні – весна.

Леся ХРАПЛИВА

ОДАРОЧКА МАЛЮЄ

Ой малює Одарочка
Писанки червоні,
І біжать до неї взори:
Півні, зорі, коні.
Кожне просить на писанці
Його написати,
Кожне хоче звеличати
Господнє Свято.
Кожне каже: – На писанці
Я вже не віднині!
Мене здавна так писали
Та ще в Україні!
Подумала Одарочка,
Сіла за роботу.
Вже всі взори на писанці
В Велику Суботу!

Роман ЗАВАДОВИЧ

Радісний надходить день,
Дзвонять дзвони: дзень-дзелень.
Понад міста, понад села
Лине вісточка весела.

Ясне сонце над селом,
Наче писанка, зійшло –
Вибігайте з хати, діти!
Як сьогодні не радіти?

Вийдем – вийдем на горбок,
Заспіваєм гагілок,
Що весна вже воскресла,
Нам Великдень принесла.

Нехай ця вістка скрізь лунає,
Заснулий світ зворушивсь весь,
Хай людям всім розповідає:
Христос воскрес! Христос воскрес!

За смерть Христову, за спасіння,
За те, що Він зійшов з небес,
Нехай в це свято воскресіння
Співають всі: Христос воскрес!

Людям зичити здоров'я
І щасливого життя.
Святість – це чарівне слово,
Тільки треба так зуміть,
Щоб життя своє святково
У труді й добрі прожити.

Марія ХОРОСНИЦЬКА

ВЕЛИКОДНЯ ГРА

Стали діти у кільце.
В кожного в руках яйце.
Марті випало на славу
Розпочати цю забаву,
Дуже милу, престару
Великодню гру.
Ходить дівчина кільцем
І постукує яйцем...
Що не стукне – трісь і трісь, –
Яйця тріскають чийсь...

Мартине – ціле, тверде, –
Марта рада далі йде...
Стук-стук-стук...
І раптом – хрусь!
Гру продовжує Петрусь.
Стукнув всього
Разів три
І так само вийшов з гри.
За Петром пішов Максим,

Декілька дівчат за ним...
В Олі писанка ціла,
Оля в грі перемогла!
А тепер, відомо всім,
Всі за стіл до Олі в дім
Їсти яйця, все що є...
Просить цей, що виграв.

Ніна КУФКО

ЧУДОВИЙ, РАДІСНИЙ РАНОК

Чудовий ранок, сонце світить,
Лунає пісня до небес,
Радіють всі, – дорослі й діти,
Христос воскрес! Христос воскрес!

Який це ранок урочистий,
Не стало смутку, – смуток щез,
І скрізь летить та славна вістка:
Христос воскрес! Христос воскрес!

СВЯТО ПАСХИ НЕДАЛЕЧКО

Свято Пасхи недалечко,
Люди звичай бережуть, –
Розмальовують яєчка,
Пишні пасочки печуть.

Святкування йде віками, –
Це такі чудові дні:
В гості йти, під рушниками
Страви нести запашні.
Доброзичливо, з любов'ю
Мати щирі почуття,

Куток гумориста

ВЖЕ НЕ БУДЕШ БІДУВАТИ

– Вже не будеш бідувати,
Як бідує Іка,
Бо вже маєш в своїй хаті
Свого чоловіка.

Порядного, високого,
Які в нього очі...
Маєш з ким перебувати
Дні і довгі ночі...

– Та куди, має любовниць,
Оксан і Марійок,
Має стільки їх, Іринко,
Скільки в льохи діток.

СПОДОБАЛОСЬ ТОБІ В РИМІ?

– Сподобалось тобі в Римі?
Чула, місто це чудове,
Навчився ти там, блукаючи
Хоч би трішки його мови?

– Міста я не дуже бачив,
Хоч було це серед літа,
Бо мене зачарувала
Дуже гарна сеньйоріта.

Нібито мене кохала,
Нібито мене любила,
Поки в номері готелю
Мене голим залишила.

ЗОЛОТА РИБКА

– Піди, діду, до ставочка,
Кинь з рук оту скрипку,
Виклич ти на берег милу,
Золотую рибку.

І скажи отак тій рибці:
– Баба моя мила,
Ось, що хоче, щоб ти, рибко,
Для неї зробила:

Хоче, щоб помолоділа,
Щоб мала всі зуби,
Щоб знов хлопці цілували
Личко їй і губи.

ТАТКОВІ ДОНЬКИ

– Таточку, любий, рідненький,
Ми вас, татку, не забули,
Простіть, що ми вже, три роки,
Як в хаті рідній не були.

Прийшли нині, щоб зустрітись,
Хлопці нас до вас послали,
Бо десь чули, що ви, татку,
Першу пенсію дістали.

НА СХОДАХ ТЕАТРУ

– Юзю, чом мій не виходить,
Як з театру вийшли всі,
Вже жду його півгодини
А він не виходить, ні?

– А ви трішки потерпіте,
Не бійтеся, не пропав,
Бачив я його із ложі,
Як солодко в кріслі спав.

ОХРИПЛА

– Лікарю, прийшла в неділю,
Бо хочеться знати:
Чому вчора я охрипла,
Могли би сказати?

– Може, їли морозива
В Евгена Кобили?
Може, холодного пива
Ви десь в селі пили?

– Ні! Зовсім його не пила
І не буду пити,
Я без пива й морозива
Краще можу жити.

Я сварилася з сусідом
Не мить, не годину.
Сварилася з отим клятим
Майже цілу днину.

– Тепер все є зрозуміло,
Йду лік приписати,
Але треба вам віднині
Більше не кричати.

– Пане, як то не кричати,
Щоб збутись паскуди?
Та без сварки із сусідом
Нудне життя буде!

ЗАПИТАВСЯ БАТЬКА

– Запитався хлопчик батька,
На лавочці у садку:
– Чому поліцей наш Саньо,
Сидить в холодильнику?

– Тому, що його всі шефи
Хочуть, щоб він був здоров,
Та ще й кажуть, що потрібно
Щоб він мав холодну кров.

НЕЩАСНИЙ СТІЛЕЦЬ

– Петре, приступи близенько,
Куди йшов учора зрання?
Бачив у тебе я рушницю,
Видно йшов на полювання?

Вже не йду! Ходив п'ять років,
Не раз йшов і в завірюху,
На жаль, ніколи не вдалось
Вбити бодай одну муху.

ПРОХАННЯ

– Пане поліцей, благаю,
Знайдіть мого чоловіка.
Вже шість днів, як пішов з дому
Й не сказав де йде, публіка...

А, як скажім, не знайдете
Ніде чоловіка мого,
То прошу вас дуже файно –
Знайдіть десь мені другого.

ДЕ?

Де найбільше вітамінів?
Це ж бо ліки, не дурниці.
Жінка каже в поцілунках,
А я кажу, що в аптеці.

Михайло ВОЛОЩУК

Подаємо нову адресу по інтернету нашої редакції:

E-mail: ukrainskyi.visnyk@gmail.com

Застереження

- * За достовірність фактів, цитат, власних імен та інших відомостей відповідають автори підписаних матеріалів.
- * Редакція може не поділяти точки зору авторів.
- * Надіслані до редакції матеріали не повертаються.
- * Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали, не порушуючи їхнього основного змісту.

УКРАЇНСЬКИЙ ВІСНИК UKRAINSKYI VISNYK

Шеф-редактор
МИХАЙЛО МИХАЙЛЮК
Редактор – Тереза ШЕНДРОЮ

Техноредагування і комп'ютерний набір: Тереза ШЕНДРОЮ
Редакція: Радуга Попеску № 15, Бухарест
Телефони: 0212220755; 0212220737; 0212220748; 0212220724
Друкарня S.C.SMART ORGANIZATION S.R.L., Бухарест, Румунія
Redacția: Radu Popescu Nr. 15, Sector 1, București, România
ISSN 1223-1614